

TẠP CHÍ DÂN VĂN
DANVAN MAGAZINE
Email: danvanmagazin@gmail.com

KHÔNG VỀ VIỆT NAM NẾU CÒN VIỆT CỘNG (KVVNNVCV)
MUỐN CHỐNG TÀU CỘNG PHẢI DIỆT VIỆT CỘNG (MCTCPDVC)
MUỐN DIỆT VIỆT CỘNG PHẢI DIỆT VIỆT GIAN (MDVCPDVG)

BẢN TIN CỦA TẠP CHÍ DÂN VĂN
(XIN TIẾP TAY PHỔ BIẾN THẬT RỘNG RÃI - CHÂN THÀNH CẢM ƠN.)

LTS: Bài này do ông Nguyễn Minh Cần, một đảng viên đảng csvn viết, Tạp Chí Dân Văn sẽ nhờ Google dịch sang tiếng Anh, để các cháu không rành tiếng Việt, đọc và hiểu câu chuyện đã xảy ra trên miền Bắc do một người cộng sản thuật lại.

Ông Nguyễn Minh Cần, người Huế, tập kết ra miền Bắc năm 1954.

Ông Nguyễn Minh Cần lúc qua Liên Xô xin tị nạn chính trị, là Phó Bí Thư Thành Ủy Hà Nội của đảng csvn.

Germany, ngày 29.6.2024.

- *Điều Hợp Viên ĐĐ Ngôn-Ngữ-Việt,*

- *Chủ Nhiệm TCDV.*

LÝ TRUNG TÍN

Xin đừng quên! Nửa thế kỷ trước: Vấy Máu Cải Cách Ruộng Đất

Nguyễn Minh Cần

Có thể bạn đọc sẽ trách tôi: trong dịp đầu năm mà nhắc đến chuyện quá buồn. Xin các bạn lượng thứ cho! Nhưng chuyện này không thể không nói đến! Nó cũng khủng khiếp không kém gì chuyện Tết Mậu Thân (1968). Vậy mà chuyện Tết Mậu Thân chúng ta vẫn phải đành lòng nhắc đến trong dịp Tết cơ mà! Cần phải nhắc đến các tấn bi kịch, các thảm họa dân tộc đã qua và hiện đang còn đang tiếp diễn dưới nền chuyên chính của Đảng cộng sản Việt Nam (ĐCSVN), để mọi người yêu nước thương dân thấp một nén hương cho vong linh biết bao người vô tội đã ngã xuống, để tưởng nhớ đến bao nhiêu người oan ức đã chịu những cực hình man rợ phải ngâm hờn mãi mãi, để nhớ lại biết bao bạo hành của một đảng độc tài đã gây ra trong quá khứ và trong hiện tại, để mọi người hun đúc ý chí đấu tranh cho công cuộc dân chủ hoá đất nước. Ấu cũng là việc cần làm thay! Hơn nữa, ngày nay tập đoàn cầm quyền đang cố xuyên tạc lịch sử, cố làm mọi cách để dân tộc ta quên đi các tội ác tày trời của họ, nhất là để các thế hệ mới lớn lên không hề hay biết gì đến các tội ác đó và những kẻ tội phạm chính danh!

Chuyện tôi muốn nói đến hôm nay là cuộc **CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT (CCRĐ)** đầy kinh hoàng ở miền Bắc Việt Nam, thảm họa khủng khiếp chưa từng thấy trong lịch sử dân tộc. Cuộc CCRĐ đã thực tế bắt đầu diễn ra từ năm 1953, đúng

50 năm trước đây, và kết thúc năm 1956. Nhưng dư âm và hậu hoạ của nó vẫn còn mãi cho đến tận ngày nay. Hồi đó, CCRĐ chẳng khác nào một trận bão táp ác liệt đổ ập xuống miền Bắc Việt Nam gây ra biết bao tàn phá khủng khiếp, biết bao đảo lộn kinh người, biết bao tang tóc, đau thương cho người dân lương thiện.

Xuất phát từ đâu mà trận bão táp ghê rợn đó đã tràn đến cái xứ sở đau thương này. Số là trong chuyến đi bí mật của ông Hồ Chí Minh từ chiến khu Việt Bắc (hồi cuối năm 1950) đến Moskva (đầu năm 1951), ông đã gặp Stalin và Mao Trạch Đông (lúc đó đang có mặt tại Moskva). Hai ông này đã nhận xét là Đảng Việt Nam coi nhẹ nhiệm vụ phản phong (ý nói hữu khuynh), và chỉ thị phải tiến hành cách mạng phản phong để "bồi dưỡng động lực cách mạng là nông dân lao động", nói cụ thể là phải làm CCRĐ ở các vùng gọi là "giải phóng". Sau khi về nước, ông Hồ đã cùng Thường vụ Trung ương (Bộ chính trị sau này) ĐCS trong hai năm trời bí mật và tích cực chuẩn bị tiến hành CCRĐ. Chuẩn bị cả về mặt tư tưởng, cả về mặt chính sách, đường lối, lẫn về mặt tổ chức. Theo sự phân công của Stalin, Trung Quốc sẽ giúp đỡ cho Việt Nam, nên ông Hồ đã mời các đoàn cố vấn Trung Quốc đến miền Bắc Việt Nam - tổng cố vấn là La Quý Ba đồng thời là đại sứ Bắc Kinh tại Việt Nam dân chủ cộng hoà (VNDCCH). Vi Quốc Thanh đứng đầu đoàn cố vấn quân sự, còn đứng đầu đoàn cố vấn CCRĐ là Kiều Hiệu Quang, vốn là phó bí thư tỉnh uỷ Quảng Tây. Đó là chưa kể đủ loại cố vấn khác, như cố vấn chỉnh huấn, cố vấn công an, cố vấn tổ chức, cố vấn tuyên truyền... Để chuẩn bị về mặt tư tưởng cho cán bộ, đảng viên và quân đội, năm 1952, Bộ chính trị (BCT) Trung ương (TW) Đảng thực hiện "cuộc chỉnh huấn" trong Đảng và "cuộc chỉnh quân" trong quân đội, theo đúng mẫu mã "cuộc chỉnh phong" của ĐCS Trung Quốc, chỉ có cái tên hơi khác một chút mà thôi. Chuẩn bị về mặt tổ chức, BCT TW đã thành lập Uỷ ban CCRĐ Trung ương (UBCCRĐTW), gồm có Trường Chinh, Tổng bí thư ĐLĐVN làm chủ nhiệm, hai phó chủ nhiệm là Hoàng Quốc Việt, uỷ viên BCT và Lê Văn Lương, uỷ viên BCT, còn uỷ viên thường trực là Hồ Viết Thắng, uỷ viên TW Đảng. Dưới UBCCRĐTW là các đoàn CCRĐ, dưới các đoàn là các đội CCRĐ. Cả một đạo quân hùng hậu để làm "chiến dịch" đánh phong kiến!

ĐCS coi CCRĐ là "một cuộc cách mạng long trời lở đất", cho nên cần phải "phóng tay phát động quần chúng" để thực hiện, có nghĩa là phải làm hết sức mãnh liệt, thẳng tay, không khoan nhượng, không thương xót, cho dù có những hành động quá trớn, quá tả cũng không đáng sợ. Nhiều lãnh tụ cộng sản thường nhấn mạnh ĐCS là đảng cách mạng thì nhất định phải làm CCRĐ theo tinh thần "cách mạng", "cách mạng long trời lở đất"! Họ cao ngạo phê phán các cuộc CCRĐ hoà bình ở nhiều nước là cải lương chủ nghĩa, tư sản và phản cách mạng: vì tại các nước đó, chính quyền hạn định mức ruộng đất tối đa cho điền chủ được có, còn phần thừa thì nhà nước mua lại để chia cho người ít hay không có ruộng đất. Còn khi giải thích cho cán bộ mấy chữ "phóng tay phát động quần chúng"

khó hiểu này, ông Hồ đã dùng hình ảnh dễ hiểu sau: khi uốn thanh tre cong cho nó thẳng ra, phải uốn quá đi một tí và giữ lâu lâu, rồi thả tay ra thì nó mới thẳng được. Hình như ông cũng khoái cái lối giải thích hóm hỉnh ấy, không nghĩ rằng cái tinh thần "quá đi một tí" sau này chính là mối họa lớn cho dân! Các đội, các đoàn CCRĐ được tung về nông thôn. Họ tung hoành gần như với quyền hạn không hạn chế, họ cảm thấy mình nắm trong tay quyền sinh quyền sát. Cấp trên đã "phóng tay" cho họ và họ cũng tự "phóng tay"... Vì thế, trong dân gian thường nói "nhất đội, nhì Trời", và các "anh đội" cũng khoái tai khi nghe như thế! Tôi còn nhớ một lần, thiếu tướng Vương Thừa Vũ, chủ tịch uỷ ban quân quản thành phố Hà Nội, về quê thăm nhà ở làng Tó (Thanh Oai) thuộc ngoại thành Hà Nội. Ông bị đội CCRĐ bắt giữ cùng với anh cần vụ (lính hầu) và xe ô tô, van xin gì cũng không được thả ra. Về sau do một sự tình cờ, chính quyền Hà Nội biết được mới cho người đến nhận ông về. Đại thần của chế độ mà còn bị như thế huống hồ dân đen!

Trong năm 1952, BCT TW Đảng lao động Việt Nam (ĐLĐVN), tức là ĐCS khoác tên mới từ năm 1951, cho làm thí điểm CCRĐ ở sáu xã thuộc huyện Đại Từ tỉnh Thái Nguyên. Trong lần thí điểm này có một sự kiện "động trời": toà án CCRĐ xử tử hình bà Nguyễn Thị Năm, tức là Cát Thành Long, người mà thời trước cách mạng đã từng che giấu, nuôi ăn, giúp đỡ các ông Trường Chinh, Hoàng Quốc Việt, Lê Đức Thọ, Phạm Văn Đồng, Lê Thanh Nghị, Lê Giản... Còn trong Tuần lễ Vàng, gia đình bà đã hiến 100 lạng vàng cho chính quyền mới. Bà đã hoạt động trong Hội Phụ nữ, lại có con trai đi bộ đội làm trung đoàn trưởng. Thế mà bà đã bị quy là địa chủ cường hào ác bá, bị đoàn CCRĐ xử án tử hình, UBCCRĐ TW duyệt y và BCT TW ĐLĐVN cũng chuẩn y! Những người lãnh đạo cộng sản trong BCT và đứng đầu chính phủ đã từng được bà che giấu, nuôi ăn, tặng vàng, nay đang làm Chủ tịch nước, Tổng bí thư, uỷ viên BCT, Thủ tướng, phó thủ tướng đã lạnh lùng chuẩn y một cái án tử hình như vậy! Phát súng đầu tiên của CCRĐ nổ vào đầu một người phụ nữ yêu nước đã từng giúp đỡ cho những người cộng sản! Phát súng đó tự nó đã nói lên nhiều điều về các lãnh tụ cộng sản! Nó báo hiệu trước những tai họa khôn lường cho toàn dân tộc! Năm 1953, thực tế là năm bắt đầu tiến hành CCRĐ, năm ĐCS chuẩn bị toàn bộ đường lối, chính sách và "luật pháp hoá" các chính sách của Đảng bằng quyết nghị của Quốc hội, sắc lệnh và nghị định của Chính phủ, thông tư của các bộ. Dựa trên tài liệu chính thức của ĐCS, tôi xin ghi lại những cái mốc lịch sử đau thương của dân tộc ta trong cuộc CCRĐ đẫm máu và nước mắt này:

- cuối tháng 01.1953 - hội nghị lần thứ tư của TW ĐLĐVN để thông qua bản Dự thảo cương lĩnh Đảng về chính sách ruộng đất. Tại hội nghị, ông Hồ đọc báo cáo đề ra nhiệm vụ triệt để giảm tô, tiến tới CCRĐ.
- đầu tháng 03.1953 - Hội đồng Chính phủ họp thảo luận báo cáo của Phó thủ tướng Phạm Văn Đồng về mục đích, phương châm, kế hoạch phát động quần chúng. Hội đồng Chính phủ đã thông qua các văn bản về chính sách ruộng đất và phát động quần chúng, tức là đã "luật pháp hoá" nghị quyết của TW Đảng.

- 01 - 05.03.1953 - báo Nhân Dân đăng tải bài "Chỉnh đốn chi bộ" của uỷ viên Bộ chính trị ĐLĐVN, trưởng ban tổ chức TW Lê Văn Lương, người trực tiếp phụ trách cuộc Chỉnh đốn tổ chức trong CCRĐ, và ngày 16.03.1953 - Chính phủ VNDCCH ra thông tư về việc chỉnh đốn chính quyền cấp xã qua việc phát động quần chúng. Đây là những hướng dẫn cho việc gắn liền cuộc Chỉnh đốn tổ chức với CCRĐ, với tinh thần "không dựa vào (thực tế là đánh vào - Người viết) tổ chức cũ mà lập nên tổ chức mới" ở nông thôn!

- 12.04.1953 - Chính phủ VNDCCH ra ba sắc lệnh: 1/ sắc lệnh quy định chính sách ruộng đất, trong đó có việc tịch thu, trưng thu, trưng mua ruộng đất chia cho nông dân; 2/ sắc lệnh quy định việc thành lập Toà án nhân dân ở những nơi phát động quần chúng; 3/ sắc lệnh quy định việc trừng trị những địa chủ ở những nơi phát động quần chúng tiến hành CCRĐ.

- 01.06.1953 - báo Nhân Dân đăng bài về Chương trình CCRĐ.

- tháng 06.1953 - ĐLĐVN tổ chức cái gọi là "đợt chỉnh huấn chính trị" để nâng cao lập trường giai cấp cho cán bộ đảng viên trong cuộc đấu tranh CCRĐ.

- 14.11.1953 - hội nghị lần thứ năm TW và Hội nghị toàn quốc của ĐLĐVN để quyết định tiến hành CCRĐ. Ông Hồ đã phát biểu ý kiến tại hội nghị nhấn mạnh phải "phóng tay phát động quần chúng tiến hành CCRĐ".

- 01-04.12.1953 - kỳ họp thứ ba của Quốc hội khoá 1, Chủ tịch Hồ Chí Minh đọc báo cáo "Tình hình trước mắt và nhiệm vụ CCRĐ" và ngày 04.12.1953 - Quốc hội nhất trí thông qua Luật CCRĐ. Sau đó, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã ra sắc lệnh ban hành Luật CCRĐ do Quốc hội thông qua.

Từ đó, bắt đầu các đợt CCRĐ, mà đợt đầu tiên hành ở 47 xã tỉnh Thái Nguyên và 6 xã tỉnh Thanh Hoá, sau đó lan tràn trên khắp miền Bắc, trừ các vùng miền núi. Đợt năm là đợt cuối cùng, phần lớn diễn ra ở các xã đồng bằng Bắc bộ và các vùng bị Pháp chiếm trước đây. May mắn cho đồng bào miền núi, vì ĐLĐVN chủ trương sau khi hoàn thành CCRĐ ở vùng đồng bằng mới làm ở miền núi. Do sự phẫn nộ của quần chúng đã bùng lên dữ dội, nhiều cuộc nổi dậy của nông dân đã nổ ra ở Quỳnh Lưu, Phát Diệm, nên về sau, TW ĐLĐVN chỉ tiến hành cái gọi là "cải cách dân chủ" ở miền núi, nghĩa là dẹp bỏ phong kiến địa phương (tức là các phía tạo) mà không dùng bạo lực quá mạnh vì sợ dân chúng chạy sang Trung Quốc, Lào... Còn ở huyện Vĩnh Linh tỉnh Quảng Trị, vì nằm sát giới tuyến, tiếp giáp Việt Nam Cộng hoà, nên cũng được chiếu cố, nghĩa là dùng bạo lực vừa phải "để không gây ảnh hưởng xấu đến miền Nam".

- tháng 09.1956 - hội nghị lần thứ 10 của TW ĐLĐVN kiểm điểm tình hình CCRĐ. Do ảnh hưởng của đại hội lần thứ 20 ĐCS Liên Xô vạch trần những tội ác của Stalin, do sự bất mãn trong dân chúng, cộng thêm sự phản ứng khá mạnh của cán bộ, TW Đảng buộc phải thừa nhận những sai lầm nghiêm trọng trong CCRĐ và chủ trương sửa sai. Tại hội nghị, TW đã thi hành kỷ luật như sau: Trường Chinh mất chức Tổng bí thư, chỉ còn làm uỷ viên BCT, còn Hoàng Quốc Việt và Lê Văn Lương mất chức uỷ viên BCT, Hồ Viết Thắng bị đưa ra khỏi

TW ĐLĐVN. Ông Hồ Chí Minh kiêm nhiệm Tổng bí thư, còn Lê Duẩn làm bí thư TW, thường trực BCT.

- 29.10.1956 - mít tinh lớn tại Nhà Hát Nhân dân Hà Nội, uỷ viên BCT đại tướng Võ Nguyên Giáp thay mặt Chủ tịch Hồ Chí Minh và TW ĐLĐVN chính thức công nhận những sai lầm nghiêm trọng trong CCRĐ. Nhân đây, xin nói rõ: một vài người viết không đúng là cuộc mít tinh tổ chức tại sân vận động Hàng Đẫy và ông Hồ đã đến dự và khóc trước dân chúng. Hà Nội được giao cho việc tổ chức mít tinh nên tôi biết rõ. Hồi đó, chúng tôi được giải thích: "Bác đến không tiện", nhưng chúng tôi đều hiểu là ông Hồ muốn đưa ông Giáp ra "chịu trận" thay mình, nên không hề có việc ông Hồ khóc trước dân chúng.

*

Ở hải ngoại, cho đến nay cũng đã có một số tài liệu nói đến những bạo hành, những tội ác trong CCRĐ, cuốn sách nói về đề tài này khá kỹ ra mắt sớm nhất (1964, bằng tiếng Anh) là cuốn "Từ Thực Dân Đến Cộng Sản" của ông Hoàng Văn Chí. Còn ở trong nước thì đến nay, chưa có một công trình nghiêm túc nào nghiên cứu, chưa ra một tiểu thuyết nào viết riêng về đề tài CCRĐ. Tại sao? Dễ hiểu là sau khi bị bắt buộc phải thừa nhận những sai lầm trong CCRĐ, BCT TW Đảng ra lệnh miêng tuyệt đối cấm không được nói đến đề tài này. Người đầu tiên "vi phạm" tabou thiêng liêng đó là nhà văn Hà Minh Tuân - anh đã viết lướt qua rất nhẹ nhàng đến đề tài cấm kỵ đó trong tác phẩm "Vào Đồi". Tức thì Nguyễn Chí Thanh hô hoán lên là "tư tưởng địa chủ góc đầu dây", và anh bị hành hạ hết nước. Từ đó mọi người ai cũng im re, "lo giữ cái đội nón của mình" (nhóm từ thông dụng hồi đó có nghĩa là giữ đầu mình)... Mãi sau này, chỉ có vài nhà văn rụt rè mon men đến đề tài đó mà thôi. Hy vọng rồi đây sẽ có nhiều nhà văn, nhà nghiên cứu trong nước vượt qua nỗi sợ "truyền kiếp", dám đề cập đến đề tài đau thương này một cách nghiêm túc và toàn diện. *Nếu nói về những tội ác trong CCRĐ, theo tôi, cần nêu bật mấy loại chính sau đây.*

Thứ nhất. Tội tàn sát thường dân vô tội - tội ác chống nhân loại.

Người nông dân Việt Nam hiền hoà, chất phác đang làm ăn sinh sống và hết lòng đóng góp vào cuộc kháng chiến chống Pháp, bỗng dưng ĐCS giáng cho họ một đòn chí mạng. ĐCS nói rằng CCRĐ là một cuộc cách mạng để thực hiện ước mơ muôn đời của nông dân: "người cày có ruộng" - nhưng thực tế thì không phải như vậy, thực tế là nông dân bị đánh đòn chí mạng! Tầng lớp năng nổ, giỏi giang biết làm ăn nhất ở nông thôn thì bị quy là địa chủ, phú nông, thậm chí cường hào ác bá, bị triệt hạ hết đường sinh sống, còn một loạt cán bộ ở nông thôn đã từng chịu đựng gian khổ làm nhiệm vụ lãnh đạo kháng chiến, sản xuất thì bỗng nhiên bị quy là phản động, gián điệp, Việt gian, v.v... bị trừng trị, nhiều người bị bắn giết vô cùng man rợ. Ngay cả nhiều người trung nông, thậm chí một số bản nông cũng "bị kích lên" làm địa chủ cho đủ cái tỷ lệ quái gở 5% địa

chủ (so với dân số thôn xã!) và họ phải cam chịu cái số phận mà ĐCS dành cho địa chủ. Cái tỷ lệ quái gở 5% đó lại kèm thêm những "kết luận" quái đản khác: đã có địa chủ, tất phải có cường hào ác bá! Thế là người dân chịu chết! Biết bao nỗi oan khuất không thể nào kể hết. Cái phương châm "thà sai hơn là bỏ sót", cộng thêm với việc "thi đua lập thành tích đánh phong kiến" đã gây ra tình trạng "kích thanh phần", "nông thành tích" cố tìm ra nhiều địa chủ, phản động, xử tử nhiều ác bá... để có được bằng khen, huân chương, đề nghị lên địa vị cao hơn... càng làm cho nỗi khổ đau của người dân tăng lên nhiều gấp bội! Chỉ xin dẫn vài chuyện mà thôi.

Một anh bạn đi làm CCRĐ ở Khu Bốn kể lại. Ở Khu Bốn, hồi đó ai cũng biết danh Chu Văn Biên, bí thư Khu uỷ, và Đặng Thí, phó bí thư khu uỷ, khét tiếng hiếu sát trong CCRĐ, họ đều là trưởng và phó đoàn CCRĐ. Thậm chí trong dân gian lưu truyền bài về có câu "Giết người nổi tiếng gã Chu Biên". Anh bạn tôi kể chuyện Đặng Thí ký hai án tử hình trên ghi đông (guidon) xe đạp! Chuyện như sau: một đội tới làm CCRĐ ở một xã nghèo ở Nghệ An, quê hương của ông Hồ Chí Minh và Hồ Việt Thắng, tìm mãi mà không thể quy ai là địa chủ được (những ai đã từng đến tỉnh này đều biết cảnh nghèo chung của dân chúng ở đây). Đặng Thí "đả thông tư tưởng" là cố vấn Trung Quốc dạy rồi phải có 5% địa chủ. Đội sợ trên "đi", tính ra cả làng từng này hộ, từng ấy nhân khẩu, thôi thì cũng buộc phải kiếm ra năm địa chủ. Tưởng thế là xong, nào ngờ khi báo cáo lại cho Đặng Thí thì... Liếc mắt qua không thấy có danh sách "lên thớt", bực mình Thí mới xạc cho "anh đội" một trận: "Có địa chủ mà không bắn thặng nào cả à!" và ném cả tập giấy vào mặt đội trưởng. Cuối cùng thì đội cũng lọc ra được "hai địa chủ để bắn" vội chạy lên đoàn báo cáo. Giữa đường gặp Đặng Thí đang đi xe đạp, tay đội trưởng đưa báo cáo và danh sách bắn hai người. Thí còn đang vội, vẫn ngồi trên yên xe, chẳng thèm xem hết nội dung, đặt "đơn đề nghị bắn hai người" lên ghi đông xe đạp, mở vội xà cọt (sacoché), rút bút ký toẹt vào. Xong rồi Thí đạp xe đi thẳng.

Một ông bạn làm việc ở Viện Khoa học Việt Nam đã đi làm CCRĐ kể lại chuyện thương tâm này. Đội mà ông bạn có chân về một làng nghèo ở Thái Bình, không thể nào tìm đâu ra đủ số địa chủ, và cũng không thể nào tìm ra địa chủ ác bá để bắn. Họ lo lắng. Thế là họ đưa một ông chẵn vịt vào danh sách bị bắn! Làng nào cũng thế thôi, mấy ông "gột vịt" (ấp trứng nuôi vịt con) chẳng bao giờ được dân làng ưa cả, vì lừa vịt con xoi thóc lúa của dân, thế mà lại hay to mồm cãi lại, gây gổ. Thế là "đủ yếu tố cấu thành tội", trong đó có tội "bị dân làng ghét cay ghét đắng". Địa chủ bóc lột thóc của nông dân, vịt cũng ăn cướp thóc của nông dân, vịt không thể bắn được thì chủ nó phải chịu thay! Ai cũng vui vẻ cả. Ông bạn biết là sai nhưng không dám mở miệng khi "cỗ máy nghiền thịt" của Đảng đã khởi động rồi!

Cho đến nay, không ai biết số người bị quy oan, bị tù oan và bị giết oan là bao nhiêu vì ĐCS giấu tịt. Những con số mà nhiều người đưa ra chỉ là ước đoán. Hồi cuối năm 1956, khi tôi được Thành uỷ Hà Nội giao cho trách nhiệm sửa sai

CCRĐ ở ngoại thành Hà Nội. Vì tính chất quan trọng của việc đó ở thủ đô, nên ông Võ Nguyên Giáp được BCT phân công giúp đỡ việc sửa sai ở Hà Nội. Vì thế, thỉnh thoảng tôi đến nhà ông Giáp làm việc. Đôi khi chúng tôi cũng nói chuyện với nhau về những vấn đề chung. Một hôm tôi hỏi thẳng ông: trong CCRĐ có bao nhiêu người bị oan. Ông Giáp nói hai vạn. Lúc đó tôi không dám hỏi thêm cụ thể hơn - thế thì bao nhiêu người bị chết oan, vì tôi biết là mình đã đụng đến vấn đề cấm kỵ nhất của Đảng. Cho đến nay, tôi không biết con số mà ông Giáp nói với tôi có thật hay không, nhưng hôm đó ông trả lời tôi tức thì, không nghĩ ngợi gì, nên tôi cũng có phần tin. Còn số người bị hành quyết trong CCRĐ và Chính đốn tổ chức thì tôi ước đoán là chừng năm-sáu nghìn người. Đó là chưa kể nhiều người bị chết vì các lý do khác, như tự tử trước khi xét xử, chết khi bị tra của hay bị giam cầm ở xã, chết trong tù, người nhà địa chủ chết đói do bị bao vây, v.v... Tại cuộc mít tinh tối 29.10.1956, ông Võ Nguyên Giáp chỉ cho biết con số 12 nghìn cán bộ và đảng viên đã được trả tự do mà thôi! Con số đó đúng hay không, ai mà biết được! Tóm lại, những con số về người bị thiệt mạng trong CCRĐ vẫn chưa xác định được. Dù thế chẳng nữa, với những con số ước tính đã cho thấy đây là một tội ác tày trời. Tội ác này chính là tội ác chống nhân loại!

Còn chuyện "sửa sai" thì cũng chỉ là một lối "tung hoả mù" chủ yếu để làm điu đi phần nào nổi công phần dữ dội của dân chúng, tránh những cuộc bùng nổ bất lợi cho Đảng mà thôi. Chúng tôi đã từng đi làm sửa sai nên biết khá rõ. Có nhiều cái sai không thể nào "sửa" được. Bắn giết người ta, làm què quặt thân thể, làm tổn hại tâm thần người ta (có không ít người bị điên, bị mất trí, bị lẫn thẩn), làm gia đình người ta tan vỡ... thì chỉ có Trời mới sửa được! Ngay cả những việc tưởng chừng không khó sửa lắm, nhưng cũng không thể sửa nổi, chẳng hạn, gia đình bị quy là địa chủ, nhà cửa bị tịch thu chia cho mấy hộ nông dân, khi được xét là quy oan phải trả lại nhà cho người chủ cũ. Nhưng, khi biết là phải trả lại nhà, các ông bà nông dân bèn cạy gạch, cạy cửa, dỡ ngói, rút rui mè, cất giấu hết, phá phách gần như tan nát cả ngôi nhà họ đang ở. Nên cái nhà được trả lại đâu còn nguyên vẹn như trước. Còn các "quả thực" khác khi đã chia rồi thì sửa sai làm sao được! Thóc lúa, nông dân ăn hết, bán hết rồi (hoặc khai như thế), nông cụ bị tiêu tán hết (hoặc khai hư hỏng rồi), thì lấy gì mà trả lại cho người ta. Đó là không nói đến những quan hệ tình cảm đã bị tổn thương, giữa vợ chồng, giữa anh em, giữa họ hàng, giữa thầy trò, giữa hàng xóm, láng giềng thì chẳng làm gì được, ngoài việc khuyên nhủ chung chung. Trong sửa sai chỉ có việc này làm được là trả tự do cho những người bị tù oan. Còn việc khôi phục lại chức vụ cho một số cán bộ đã bị đầu tố cũng đã thực hiện, nhưng cũng không giản đơn vì quan hệ khá phức tạp giữa cán bộ mới với cán bộ cũ.

Nhân thể cũng xin nói thêm, khi hội nghị lần thứ 10 của TW ĐLĐVN hồi tháng 09.1956, TW buộc phải thừa nhận những sai lầm nghiêm trọng trong CCRĐ, người ta cũng đổ lỗi một phần cho cấp dưới đã thi hành sai, chứ TW Đảng không nghiêm khắc tự phê phán mình, họ vẫn coi "đường lối của TW về cơ bản là

đúng", chỉ có "việc tổ chức thực hiện không đúng" mà thôi. Họ vẫn khư khư khẳng định: CCRĐ dù có sai lầm "nhưng về cơ bản vẫn giành được thắng lợi lớn". Điều đó nói lên sự giả dối, nguy hiểm, sự không thực lòng hối hận của họ. Thế thì làm sao mà Đảng sửa sai được"! Còn cái gọi là thi hành kỷ luật với các ông lãnh đạo CCRĐ cũng chỉ là trò hề "giơ cao đánh khẽ" để lừa dối dư luận mà thôi. Trường Chinh mất ghế Tổng bí thư, nhưng lại vẫn là uỷ viên BCT, chuyển sang ngồi ghế Chủ tịch Quốc hội, lại phụ trách công tác tư tưởng, rồi chính ông ta đã cùng Tố Hữu bày ra vụ Nhân Văn - Giai Phẩm đàn áp quyết liệt anh chị em trí thức ưu tú, khao khát tự do, làm bao văn nghệ sĩ tài ba bị tù đày, bị đàn áp, bị treo bút trong hàng mấy chục năm trời, đánh một đòn nặng nề vào nền văn học miền Bắc, làm nó bị thui chột trong nhiều thập niên. Hoàng Quốc Việt (một người nổi tiếng "ác liệt nhất" chẳng những trong CCRĐ mà trong nhiều vụ trước nữa, chẳng hạn, vụ H122 xảy ra trong kháng chiến chống Pháp, ông phụ trách xét vụ này, đã bắt giam nhiều cán bộ, phần đông là cán bộ quân đội, và làm chết oan nhiều người), bị đưa ra khỏi BCT thì lại trao chức vụ Viện trưởng Viện kiểm sát tối cao là chức vụ nắm quyền sinh quyền sát con người.

Lê Văn Lương chịu trách nhiệm về Chính đốn tổ chức đã làm cho nhiều cán bộ đảng viên ở xã bị bắn giết, bị tù đày, phải ra khỏi BCT thì sau này lại được đưa về làm bí thư Thành uỷ Hà Nội, còn Hồ Viết Thắng bị đưa ra khỏi TW Đảng thì lại cho làm uỷ viên thường trực Uỷ ban Kế hoạch nhà nước! Trái lại, người ngoài Đảng mà dám thẳng thắn phát biểu ý kiến với ĐCS, cho dù nhẹ nhàng chẳng nữa, như trường hợp luật sư Nguyễn Mạnh Tường đọc bài tham luận tại hội nghị Mặt trận Tổ quốc phê phán cuộc CCRĐ và đưa ra những đề nghị hợp lý thì Đảng trù dập ông, dồn ông vào cảnh khốn cùng cho đến chết! Và thử hỏi có bao giờ TW Đảng thành thực sám hối về những sai lầm, những tội ác của mình hay không"

Chẳng những không sám hối mà cả cho đến ngày nay, ĐCS vẫn cứ nói lấy được là CCRĐ đã giành được thắng lợi lớn: "thực hiện ước mơ nghìn đời" của nông dân - đem lại ruộng đất cho người cày. Đây là một sự dối trá trắng trợn. Vì ruộng đất nông dân được chia thì một phần đáng kể là của những người bị quy oan, khi sửa sai cuối cùng phải trả lại. Phần ruộng đất chia còn trong tay nông dân, họ chưa kịp được hưởng gì trên mảnh đất được chia đó thì năm 1957-1958, ĐCS đã bắt đầu lừa họ vào hợp tác xã để tập thể hoá nông nghiệp, nghĩa là họ không còn làm chủ ruộng đất của họ! Và lại, xét cho cùng, "đem lại ruộng đất cho người cày" đâu có phải là mối quan tâm chính yếu hay là mục đích tối hậu của Đảng"

Cho nên đến khi sửa đổi Hiến pháp sau ngày thống nhất đất nước, bằng một điều khoản mới trong Hiến pháp, Đảng đã nhẹ nhàng quốc hữu hoá toàn bộ ruộng đất trong cả nước! Thế thì làm sao có thể nói là Đảng "đem lại ruộng đất cho người cày" được! Quả thật là người nông dân chịu bao nhiêu đau thương tang tóc cuối cùng chẳng được gì cả!

Thứ hai. Tội phá hoại truyền thống tốt đẹp mấy nghìn năm của dân tộc.

Truyền thống hiếu hoà, thương yêu, đùm bọc lẫn nhau ở nông thôn Việt Nam được dân tộc ta xây dựng hàng nghìn năm đã bị ĐCS phá vỡ trong vòng ba-bốn năm CCRĐ. Nếu ai đã từng sống ở nông thôn Việt Nam trước "cách mạng", trước CCRĐ đều cảm nhận cái tinh thần "đùm bọc nhau", "lá lành đùm lá rách" còn khá đậm đà trong mối quan hệ giữa người với người. Cố nhiên, không ai nói là ở các làng quê không có những kẻ bóc lột, nhưng tinh thần chung ở nông thôn ta là như vậy. Với cái chính sách "phân định thành phần giai cấp", ĐCS chia cư dân nông thôn thành cố nông, bần nông, trung nông (có ba loại, trung nông yếu, trung nông vừa, trung nông cứng), phú nông (có hai loại, phú nông thường, phú nông ngập nghề địa chủ - đây là "sáng kiến" của người chấp hành để khi cần thì dễ "kích" họ lên địa chủ, chứ trong chính sách thì không chia ra), địa chủ (có mấy loại, địa chủ yêu nước và kháng chiến, địa chủ thường, địa chủ cường hào ác bá, địa chủ phản động). Sự phân chia có vẻ "khoa học" lắm, nhưng khi thực hiện thì tất cả đều do cảm tính chủ quan, do nhu cầu của "đội" (khi trên bắt phải đủ 5% địa chủ, bắt phải có ác bá, phản động để bắt, thì cứ phải "kích" lên cho đủ số), do ý muốn chủ quan của "ông đội" (nhiều khi ý muốn đó rất quái đản, thấy thái độ của đương sự có vẻ ngang bướng thì cứ "kích" lên cho bõ ghét). Về nguyên tắc, muốn phân định thành phần thì phải "tố khổ", phải "tố" nhau, vạch nhau ra để "xếp" thành phần. Với lối xúi giục, cưỡng ép người dân tố giác lẫn nhau rất phổ biến trong CCRĐ, nên từ đó họ chia rẽ nhau, thù ghét nhau.

Cũng có nhiều người lúc đầu không muốn "tố" ai hết vì không muốn làm trái lương tâm, nhưng ai không chịu "tố" thì bị đội CCRĐ coi là chưa "dứt khoát", "có liên quan", v.v... cuối cùng thì ai cũng tham gia vào cuộc "tố" lẫn nhau để giữ mạng mình. Đây là số đông.

Nhưng cũng có không ít những kẻ hoặc vì tư thù, hoặc vì muốn trục lợi, "tố điều", "tố láo" để ngoi lên làm "rễ", làm "cột cán", làm cán bộ, để được chia "quả thực" nhiều hơn. Mà thường cái đám người này nghèo túng vì lười biếng, vì rượu chè, cờ bạc, có khi là những phần tử lưu manh, nhưng thường lại được đội coi như là bần cố nông để dựa, o bế, sử dụng nhằm... hoàn thành nhiệm vụ của đội. Một điều kỳ quái cần nói nữa là: mọi lời "tố" của nông dân đều không cần bằng chứng, hơn nữa mọi lời "tố" của họ đều được coi là bằng chứng, đều được ghi vào hồ sơ tội trạng! Không cần có bất cứ một sự kiểm chứng nào hết! "Lý luận" chung hời hợt là "phải tin tưởng ở quần chúng", "nông dân lao động đã nói là đúng". Thế là không còn ai cãi được nữa!

Chính vì thế, khi đội cần "đánh vào" bí thư hay chủ tịch uỷ ban kháng chiến trước ở vùng tạm bị chiếm, nay bị coi là tổ chức cũ, mà có một ai đó "tố" là "chúng nó hợp Quốc Dân Đảng" thì bị "lên hồ sơ" ngay là "bí thư Quốc Dân Đảng", và anh ta khó tránh khỏi cái án tử hình! Một nông dân "tố" một người bị "kích" lên địa chủ là "hồi kháng chiến, khi máy bay địch tới, tôi thấy hẳn nhìn

lên trời và chỉ chỗ cái gì đó", tức thì bị quy ngay là "gián điệp" và số phận anh ta coi như là "đi đút"! Có thể là thế hệ mới lớn lên, nhất là những người đang sống ở các nước dân chủ tiên tiến, thì khó mà tin là đã có những chuyện như thế. Khôn thay đó lại là sự thật đáng cay đã từng xảy ra trong lịch sử nước nhà! Tóm lại, CCRĐ làm cho nội bộ nông dân chia rẽ trầm trọng, làng xóm đảo lộn lung tung! Đến khi ĐCS tuyên bố sửa sai thì tình hình nông thôn lại cực kỳ hỗn loạn: những vụ ẩu đả, đâm chém, trả thù nhau giữa những người bị "tố oan" với những kẻ "tố điêu", giữa những người bị tước đoạt tài sản với những người được hưởng "quả thực", giữa cán bộ cũ bị quy kết phản động và bị tù tội với cán bộ mới "ngoi lên" trong CCRĐ... Di sản nghìn năm rất đáng quý mà cha ông ta đã để lại là tinh thần đùm bọc, hoà hiếu nhau của người dân nông thôn miền Bắc đã bị phá huỷ từ ngày CCRĐ. Lẽ nào đó không phải là một tội ác"

Thứ ba. Tội phá hoại đạo lý, luân thường của dân tộc. Trong lịch sử dân tộc Việt Nam chưa bao giờ đạo lý làm người bị đảo điên một cách quái đản như trong CCRĐ.

Các đội CCRĐ không từ một cách nào hết để "tìm ra địa chủ", "tìm ra phản động", "tìm ra cửa chòm", họ ép buộc con cái "đấu tố" cha mẹ, con dâu "đấu tố" bố mẹ chồng, con rể "đấu tố" bố mẹ vợ, vợ "đấu tố" chồng, anh em "đấu tố" lẫn nhau, trò "đấu tố" thầy, kẻ hàm ơn "đấu tố" người đã làm ơn, láng giềng hàng xóm "đấu tố" lẫn nhau! (Cũng có trường hợp cha mẹ bầm bụng khuyên con cái "đấu tố" mình để mong cứu mạng cho con cái). Thật là một tấn bi kịch hãi hùng!

Những người bị quy là địa chủ ngay lập tức bị tước mọi quyền làm người, bị hạ nhục, bị chà đạp, ngay lập tức phải thay đổi cách xưng hô trước nông dân, phải cúi đầu lễ phép "thưa các ông, các bà nông dân", phải xưng "con" trước mặt nông dân, dù đó chỉ là một đứa trẻ con. Còn nông dân thì tha hồ gọi người kia là "thằng kia", "mụ kia", "con kia", là "mày", "chúng bay" và tự xưng là "tao", "chúng tao", thậm chí có thể chửi mắng, xỉ vả. Chẳng ai dám làm trái lại cái "lệ mới" đó - đội tuyên bố phải đối xử như thế mới "nâng cao uy thế nông dân", mới "đánh gục giai cấp địa chủ" được! Không làm thế là "bênh địa chủ", "mất lập trường giai cấp", thậm chí "có liên quan với địa chủ"! Ngay cả đứa bé con cũng có thể mắng mỏ, sỉ nhục người lớn đã bị quy là địa chủ. Những người này, dù là thứ bậc thế nào trong họ tộc cũng đều bị bà con họ tộc xa lánh, để không "bị liên quan". Còn khi hành quyết người bị án tử hình thì những người thân thích, ruột thịt của người ấy, từ già cả cho đến trẻ con, đều bắt buộc phải có mặt để chứng kiến tận mắt cảnh tượng đó! Đúng là sự khủng bố tinh thần cực kỳ vô nhân đạo!

Một tình trạng thương tâm nữa là nhiều gia đình ở nông thôn (và cả ở thành phố có liên hệ với nông thôn) đã tan vỡ, con cái bơ vơ, vì khi một trong hai người có gia đình bị quy (hoặc bị kích lên) thành phần địa chủ, bị gán tội phản động, thì bên kia, tức là vợ hay chồng, sợ liên lụy phải bỏ nhau. Nhiều người đi lập gia đình khác, có con hoặc chưa có con với chồng hay vợ mới. Đến sau này thấy sai, người bị bắt đi tù nay được trở về, thế là bao nhiêu chuyện rắc rối xảy ra đến

nổi Bộ tư pháp VNDCCH phải ra thông tư ngày 19.04.1956 để "giải quyết những vụ vợ chồng bỏ nhau". Thật là mỉa mai, người ta cho rằng có thể hàn gắn được tình cảm yêu thương trong gia đình đã bị thương tổn nặng nề bằng một tờ thông tư vô hồn của Bộ tư pháp! Tình yêu của nam nữ cũng bị xâm phạm nghiêm trọng giống hệt như thế - để giữ lập trường giai cấp ai cũng phải cắt đứt với người yêu thuộc thành phần địa chủ, phản động!

Đây cũng là một nét về đạo đức nữa cần phải nói đến. Chưa bao giờ sự giả dối trắng trợn được đề cao như trong CCRĐ. Chẳng cần phải nói tới việc các "anh đội", "chị đội" báo cáo láo cho đoàn, vì nó quá thường, mà cái cần vạch ra ở đây chính là người ta ép buộc, khuyến khích người nông dân nói dối, làm láo. Dần dà rồi người nông dân cũng thấy cần phải nói dối, làm láo để "qua khỏi cái đận CCRĐ", họ cũng "tố bậy", "tố điều" dù trong thâm tâm biết mình đang nói dối, vu khống. Cũng có người cố giữ lương tâm trong sạch, nhưng thường họ phải trả giá đắt cho điều đó. Cho nên con dịch dối trá cứ lan tràn. Đội cũng dạy thêm cho nông dân quen làm những việc giả dối, chẳng hạn như dặn họ: khi thấy trên màn ảnh xuất hiện hình địa chủ thì phải hô "đả đảo", hay vừa hô vừa ném đá vào hình địa chủ để tỏ lòng uất hận của mình. Thế là nông dân cũng làm theo. Tất nhiên, cũng không loại trừ cái hiện tượng gọi là "tâm lý đám đông", khi người ta hành động như trong một cơn lên đồng tập thể. Chẳng hạn, mỗi lần chiếu phim "Bạch Mao Nữ" của Trung Quốc, thì có nhiều người khóc nức nở, và khi xuất hiện hình địa chủ là bên dưới ào ào ném đá vào màn ảnh. Chính vì thế, các diễn viên kịch thường từ chối lên sân khấu đóng vai địa chủ vì sợ vỡ đầu sứt trán.

Chủ trương của UBCCRĐTW là trong các cuộc đấu địa chủ, nhất là địa chủ cường hào ác bá đều phải chuẩn bị rất chu đáo để ra "đấu trường" không được vấp vấp. Thế là trước ngày đấu, mọi "rễ", "chuỗi", dân quân, công an, toà án, chủ tịch đoàn... đều phải "diễn tập" như thật, ai lên "đấu" trước, ai lên "đấu" sau, "tố" thế nào, xía xói ra sao, nói gì, khi nào người "tố" phải cảm động khóc lóc, khi nào người dân phải hô "đả đảo" (khi người bị "tố" không nhận tội...), lúc nào thì bắt địa chủ quỳ (quỳ là biểu hiện của sự "bị đánh gục"), lúc nào thì "hoan hô" (khi toà tuyên án tử hình, tịch thu tài sản...).

Chủ tịch đoàn những cuộc đấu lớn đều là "rễ", "chuỗi", cốt cán mới đào tạo trong vài tháng, nói năng ngượng nghịu, lúng ta lúng túng, điều khiển thế nào nổi, nên khi ra "đấu trường", thường "anh đội", "chị đội" phải ngồi sau lưng nhắc, như người nhắc tuồng (souffleur) ở rạp hát! Cũng có khi nhắc mãi không được, chủ tịch đoàn cuống lên, thì "anh đội" giật micro và điều khiển luôn. Tóm lại, một sự diễn kịch, một trò giả dối lộ bịch, trắng trợn, mà không hề không biết ngượng! Nhưng cái nguy hại chính là sự giả dối đó cứ thấm dần vào tiềm thức cán bộ và người dân, tạo nên một nếp sống giả dối vô đạo đức của nhiều người!

Thứ tư. Tội phá huỷ truyền thống tâm linh và văn hoá của dân tộc.

Bằng cuộc CCRĐ, ĐCS cố tình triệt hạ các tôn giáo và truyền thống tâm linh của dân tộc. Trước CCRĐ, các nhà thờ Thiên chúa giáo, các tu viện, nhà cô nhi... đều có ruộng đất riêng, các chùa có ruộng hậu do tín chủ cúng cho chùa, các nhà thờ họ có ruộng họ, các đình có ruộng làng... để lo việc sửa sang, tu bổ nhà thờ, chùa, đình, cúng tế hàng năm, việc từ thiện, v.v... và để nuôi sống các linh mục, tu sĩ, tăng ni và những người chuyên lo việc trông nom, thờ phụng... Nhờ thế hoạt động tôn giáo, tâm linh, từ thiện được tiến hành bình thường không có trở ngại. Nhưng với chính sách CCRĐ của ĐCS, tất cả các ruộng đất đó đều nhất loạt bị coi là ruộng đất phong kiến và bị trưng thu để chia cho nông dân. Với cái đòn độc địa đó, tất cả các nhà thờ, tu viện, nhà cô nhi, chùa chiền, điện thờ, miếu mạo, nhà thờ họ, đình... đều trở nên điêu đứng và dần dần tàn tạ. Riêng đối với nhà thờ Thiên chúa giáo, do phong trào giáo dân ồ ạt di cư vào Nam, nên về sau Đảng đã phải để lại cho các nhà thờ một ít ruộng đất. Người ta công nhiên dùng các cơ sở thờ cúng vào việc họp hành, đóng quân, làm hội trường, làm kho họp tác xã mua bán, kho họp tác xã sản xuất, v.v... Có nơi thậm chí người ta cho các tượng Phật trôi sông. Nhiều nơi bà con tín đồ bí mật cứu các tượng Phật, đem chôn, đem giấu hầm kín, sau này phần lớn các tượng gỗ đều mục nát, thế nhưng cũng có ít tượng còn giữ được, vào thập niên 80 bà con mới đưa lại vào chùa. Tóm lại, cuộc sống tâm linh hoàn toàn bị xoá bỏ. Chữ "thiện", chữ "nhân" một thời gian dài chẳng ai dám nói đến, vì giữa lúc cái ác tràn đầy mà nói đến chữ "thiện", chữ "nhân" thì có thể bị coi là biểu hiện sự phản đối!

Trong lúc đó, người ta lại đề cao bạo lực, cổ vũ đấu tranh giai cấp, khuyến khích điều ác, điều bất nhân, điều vô đạo. Một điều rất quái dị trong CCRĐ mà ĐCS lại coi là tự nhiên hoặc là cần thiết: người ta thường xuyên huy động các cháu thiếu niên từ 9-10 tuổi trở lên tham gia CCRĐ. Bắt chúng mang trống ếch đi cổ động, đi "đả đảo", "hoan hô", tham dự các cuộc đấu tố, các phiên tòa CCRĐ, các buổi hành quyết công khai. Nhiều cháu, nhất là các cháu gái, vốn có tâm lý hiền lành bị bắt buộc phải tham gia, đã không chịu nổi, run sợ, khiếp đảm, có cháu ngất xỉu trước cảnh hãi hùng, súng bắn, máu đổ... Còn các cháu vốn có tâm lý hung dữ thì lại thích thú hoan hô, thậm chí sau khi "được" tham dự những cảnh tượng đó, có nơi chúng lại bày trò chơi "đấu tố", bắt con cái địa chủ quý để con cái nông dân lên đấu, cũng xía xói vào mặt, cũng xỉ vả, vạch tội... Chẳng biết có ai xúi giục không, nhưng nhiều nơi đã xảy ra những "trò chơi" quái đản đó! Khi cái thiện bị nén xuống mà cái ác được cổ vũ, thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên là đạo đức bị suy đồi, băng hoại dưới chế độ của những người cộng sản. Tôi còn nhớ trong thời kỳ "cởi trói", đã được đọc truyện ngắn "Bước Qua Lời Nguyễn" của Tạ Duyên Anh đăng trên tuần báo "Văn Nghệ" (1989) ở Hà Nội, truyện đó phản ánh phần nào tấn bi kịch của giới trẻ nông thôn đã lớn lên trong và sau cuộc CCRĐ đầy kinh hoàng.

Không những CCRĐ đánh một đòn rất mạnh vào nền đạo lý và truyền thống nhân bản, mà nền văn hoá dân tộc cũng vì nó mà bị tổn hại rất nặng nề. Nhiều miếu đền uy nghiêm bề thế, nhiều bia đá là những di tích văn hoá lâu đời của

dân tộc đã bị huỷ hoại trong CCRĐ. ĐCS giấu kín những chuyện này, nhưng cũng có thể nêu ra vài trường hợp. Mong rằng các bạn xa gần, trong và ngoài nước suu tầm và bổ sung thêm.

Chẳng hạn, cụ Nguyễn Mai (1876-1954) là hậu duệ đời thứ 14 của dòng họ Nguyễn Tiên Điền, gọi thi hào Nguyễn Du (1765-1820) đời thứ 11 là bác. Đầu năm 1954, lúc 78 tuổi cụ bị đội và đoàn CCRĐ quy là địa chủ (vì có vài mẫu cho phát canh để sống) lại bị "kích" lên thành phần phong kiến cường hào (vì cụ từng đỡ cử nhân khoa Canh Tý (1900) lúc 24 tuổi, lại đỡ Tiến sĩ khoa Giáp Thìn (1904) lúc 28 tuổi), mà thật ra cụ không hề nhận chức tước, phẩm hàm gì, chỉ cam phận sống thanh nhàn ẩn dật.

Cụ bị đầu ba đêm liền, bị kết án 15 năm tù khổ sai, bị giam ở trại Đàng, tỉnh Hà Tĩnh, là nơi nước rất độc, nên ngay mùa thu năm ấy, cụ bị phù thũng chết trong trại tù, vùi xác ở ven rừng.

Cụ Nghè Nguyễn Mai từ trần trong uất hận là nỗi đau lớn, nhưng nỗi đau còn lớn hơn nữa cho dân tộc là do cụ bị quy oan như vậy, mà đội CCRĐ đã phá huỷ nhiều đền đài, bia, miếu thờ của các danh nhân họ Nguyễn Tiên Điền và nghiêm trọng hơn nữa đã đốt cháy ngôi nhà năm gian chứa đây thư tịch quý giá của dòng họ Nguyễn Tiên Điền, trong đó có di cảo của thi hào Nguyễn Du. Một sự mất mát lớn lao về văn hoá không có gì bù lại được! (Xem sách "Bể Dâu Trong Dòng Họ Nguyễn Du" của Đặng Cao Ruyện, NXB Miền Đông Hoa Kỳ, 2002, tr. 200, 201).

Còn một chuyện này nữa. Trong cuộc hội nghị cán bộ do TW Đảng triệu tập sau khi có nghị quyết sửa sai trong CCRĐ hồi tháng 09.1956, tôi được nghe ông Cù Huy Cận, lúc đó là thứ trưởng Bộ văn hoá, nói ở cuộc họp tổ là tấm bia đá của Lê Lợi đã bị đội CCRĐ phá huỷ. Bộ văn hoá phải cấp tốc thuê làm bia khác giống hệt bia cũ rồi đặt vào chỗ cũ và phải tuyệt đối giữ bí mật để không ai biết là bia mới! Tôi không có điều kiện kiểm chứng, nhưng chẳng lẽ ông thứ trưởng văn hoá lại nói sai"!

*

Như trên tôi đã viết, tuy là chuyện CCRĐ đã qua từ lâu rồi, nhưng ngày nay, vẫn cần phải nói đến, vì ngày nay tập đoàn lãnh đạo ĐCS đang cố viết lại lịch sử, đang cho bọn bồi bút xuyên tạc lịch sử để chạy tội cho ông Hồ Chí Minh và cho ĐCSVN trong CCRĐ và cả trong nhiều việc khác nữa. Cần phải nói công bằng là trước năm 1950, ông Hồ và ĐCSVN không nói đến CCRĐ, chỉ nói đến giảm tô, mà cũng chỉ trên giấy tờ và rất coi nhẹ việc thực hiện. Chỉ từ năm 1952, vấn đề giảm tô và CCRĐ mới đặt ra một cách gắt gao. Như vậy có thể nói là việc CCRĐ là do sức ép của Stalin và Mao Trạch Đông. Nhưng khi ông Hồ đã nhận làm CCRĐ là ông và ĐCSVN đã làm một cách tin tưởng và tích cực. Cũng có thể do yếu tố tâm lý của một người trước đây đã từng bị Stalin và Quốc tế Cộng sản coi là hữu khuynh, thậm chí bị nghi ngờ, không

giao việc trong thời hạn dài, nay lại bị nhận xét là coi nhẹ nhiệm vụ phản phong, thì ông càng phải cố tỏ rõ tinh thần mẫn cán, kiên quyết của mình. Quả là hồi đó, ông Hồ và ĐCSVN cũng thật tình rất tin tưởng vào Stalin và Mao Trạch Đông. Chẳng thế mà ông đã công khai nói trước hội nghị cán bộ (1950) tại chiến khu Việt Bắc để chuẩn bị cho đại hội 2 của ĐCS sẽ họp năm sau là: "Các cô các chú nên biết rằng: ai đó thì có thể sai, chứ đồng chí Stalin và đồng chí Mao Trạch Đông thì không thể nào sai được". Chính tôi có mặt trong cuộc hội nghị đó, tôi nghe rõ, nhiều người khác cũng nghe rõ như thế, có điều bây giờ họ không muốn hay không dám nhắc lại mà thôi.

Đến đại hội 2 của Đảng (tháng 03.1951), ông Hồ lại cũng nói đúng như thế, và cụ Nguyễn Văn Trấn cũng đã kể lại chuyện đó trong sách của cụ "Viết Cho Mẹ Và Quốc Hội". Cho nên ông Hồ làm CCRĐ rõ ràng với sự tin tưởng và tích cực. **Vì thế, không phải ngẫu nhiên mà cụ Vũ Đình Huỳnh, người gần gũi ông nhất thời gian đó sau này đã "khẳng định người chịu trách nhiệm chính trong sự gây ra những sai lầm trong CCRĐ là ông Hồ Chí Minh, chứ không phải ông Trường Chinh, như đã có sự ngộ nhận kéo dài nhiều năm. Trường Chinh là con dê tế thần cho sai lầm của ông Hồ"** (xem "Đêm Giữa Ban Ngày" của nhà văn Vũ Thu Hiền).

Theo tôi, đúng là ông Hồ phải chịu trách nhiệm chính, như cụ Vũ đã nói, nhưng Trường Chinh chẳng phải là "con dê tế thần" với cái nghĩa "oan dương" đâu, vì ông ta vừa là Tổng bí thư, vừa là chủ nhiệm UBCCRĐTW, ông ta là người điều hành mọi việc CCRĐ hồi đó, cho nên, nếu Trường Chinh không phải là thủ phạm số một thì cũng phải là thủ phạm số hai. Cái ý của cụ Vũ, theo tôi hiểu, là TW Đảng trong hội nghị lần thứ 10 (09.1956) đã không đả động gì đến Hồ Chí Minh, đã không dám nói đến trách nhiệm của ông Hồ (vì thi hành kỷ luật Chủ tịch Đảng, Chủ tịch nước thì... ôi thôi, ĐCS còn gì nữa!) mà chỉ đưa Trường Chinh và các ông khác ra "chịu trận" mà thôi.

Sau này, trong giới thân cận với giai cấp cầm quyền, có những người hay tung ra những câu chuyện về Hồ Chí Minh không tán thành chủ trương CCRĐ, không tán thành việc xử tử bà Nguyễn Thị Năm, không tán thành làm Chinh đón tổ chức trong CCRĐ, v.v... Nhưng, xét cho cùng, loại chuyện đó chỉ là những huyền thoại không hơn không kém. Những huyền thoại ấy nhằm đánh lừa những người không biết tình hình thực tế hồi thập niên 50 ở miền Bắc và những thế hệ trẻ hậu sinh, nhằm chạy tội cho ông Hồ để vớt vát cái gọi là "tư tưởng Hồ Chí Minh" làm phao cứu mạng cho tập đoàn thống trị cộng sản. Hoàng Tùng, nguyên tổng biên tập báo Nhân Dân, nguyên bí thư TW ĐCSVN, nhiều năm làm tuyên huấn, v.v... là một trong số những "chuyên gia" sáng tác huyền thoại kiểu đó. Trong hồi ký "Những Kỷ Niệm Về Bác Hồ", ông ta có kể lại về thái độ của ông Hồ đối với án tử hình bà Nguyễn Thị Năm như sau: "Họp Bộ chính trị Bác nói: "Tôi đồng ý người có tội thì phải xử thôi, nhưng tôi cho là không phải đạo nếu phát súng đầu tiên lại nổ vào người đàn bà, mà người ấy

cũng giúp đỡ cho cách mạng. Người Pháp nói không nên đánh đàn bà, dù chỉ đánh bằng một cành hoa". Sau cố vấn Trung Quốc La Quý Ba đề nghị mãi, Bác nói: "Thôi tôi theo đa số, chứ tôi vẫn cứ cho là không phải". Và họ cứ thế làm" (xem đoạn trích, đăng trên tờ "Diễn Đàn Forum" ở Paris, số 123/11.2002, tr.15).

Khi kể chuyện này, Hoàng Tùng đã cố lờ đi mấy điều thực tế lịch sử rất quan trọng: 1/ vào thời điểm nửa đầu thập niên 50, uy thế của ông Hồ trong Đảng là tuyệt đối, một lời của ông đã nói ra thì không một ai, kể cả các ông trong BCT, dám làm trái ý ông hết; 2/ tất cả các ông trong BCT TW, không trừ một ai hết, đều răm rắp giữ đúng tư cách một người học trò khiêm tốn, không bao giờ được phép quyết định những chủ trương lớn mà không có ý kiến ông, huống hồ là việc làm trái ý ông. Hồi 1952-1953 thì không thể nào có chuyện "Thôi tôi theo đa số" và "Và họ cứ thế làm" được! Nếu thật sự ý thức được là "không nên đánh đàn bà, dù chỉ đánh bằng một cành hoa", mà ông Hồ chỉ lắc đầu một cái thôi, chứ không cần phải nói nhiều lời như Hoàng Tùng kể, thì chắc chắn là ông đã cứu được bà Nguyễn Thị Năm! Mà không chỉ một mình bà Năm! Thêm nữa, cái chữ "họ" trong câu của Hoàng Tùng "Và họ cứ thế làm" rất mập mờ: "họ" là ai? Các ông trong BCT hay các cố vấn? Các ông trong BCT thì chắc chắn là không. Còn các ông cố vấn có thể họ trái ý với ông Chủ tịch nước, Chủ tịch Đảng của Việt Nam, nhưng họ không thể bắt ép ông được, họ chỉ là cố vấn, chứ không có quyền biểu quyết, quyết định. Những cơ quan nào đã từng làm việc với cố vấn Trung Quốc hồi đó đều biết cái nguyên tắc đó. Cho nên có thể khẳng định rằng: Trong vụ án Nguyễn Thị Năm, đúng là ông Hồ đã không cứu bà Năm. Cũng như sau này, trong vụ án Xét lại - chống Đảng, ông đã không cứu ông Vũ Đình Huỳnh. Dù rằng ông biết rõ về họ. Hơn nữa, một câu hỏi hoàn toàn chính đáng được đặt ra: trong suốt ba-bốn năm đảng đảng lễ nào ông Hồ và BCT không hề hay biết gì hết đến những thảm họa của người dân ở nông thôn mà họ cai trị hay sao? Lễ nào ông Hồ, Trường Chinh và các ông khác trong BCT không biết rằng ở quê hương mình những người đồng hương của họ đang khốn khổ ra sao? Lễ nào trong giới thân cận của ông Hồ và các uỷ viên BCT không có một ai dám phản ánh tình trạng bi đát của người dân cho họ biết hay sao? Câu trả lời dứt khoát là: các ông ấy đều có biết, nhưng các ông đều im lặng! Im lặng đến nỗi ông Vũ Đình Huỳnh một lần đang ốm cũng cố chống gậy lên Chủ tịch phủ gặp ông Hồ và nói toạc vào mặt ông: "Máu đồng bào, đồng chí đã đổ mà Bác ngồi yên được à" Chúng ta tuy không có học, chúng ta dốt, chúng ta phải vừa làm vừa xây dựng chính quyền, vì dốt nát chúng ta mắc mọi sai lầm, nhưng chúng ta không có quyền để tay chúng ta nhuộm máu đồng bào, đồng chí!" (Xem "Đêm Giữa Ban Ngày"). Hoàng Tùng cũng đã lờ tịt cái thực tế lịch sử phũ phàng này: Trong suốt thời gian CCRĐ, ông Hồ, với tư cách là Chủ tịch nước, chưa hề ký một lệnh ân xá nào cho một ai bị án tử hình. Chỉ từ sau Đại hội lần thứ 20 ĐCS Liên Xô và nhất là sau hội nghị cán bộ cao cấp và trung cấp của Đảng (từ 28.04 đến 03.05.1956),

do phản ứng rất mạnh của cán bộ thì mới có lệnh tạm thời chưa thi hành các án tử hình. Nhưng, than ôi, lúc đó thì... CCRĐ về cơ bản đã gần xong rồi! Lúc đó các đoàn và UBCCRĐTW đang bắt tay làm báo cáo tổng kết để chuẩn bị cho hội nghị TW Đảng kiểm điểm CCRĐ (tháng 09.1956). Ngay cả việc Chinh đôn tổ chức trong CCRĐ, Hoàng Tùng cũng cố tình đổ lỗi cho cố vấn Trung Quốc là chính, chứ không phải lỗi của ông Hồ và ĐCSVN. Ông Tùng viết: "Thuyết của họ là không dựa vào tổ chức cũ mà tổ chức lại một số tổ chức của Đảng, họ phủ nhận hết các tổ chức khác, như chính quyền, các đoàn thể. Ai lãnh đạo cách mạng tháng tám thành công, ai lãnh đạo cuộc kháng chiến từ năm 1945 đến năm 1953. Thế mà họ thắng tay bỏ hết, trong đó có mấy ngàn người bị xử tử. Mục đích của họ không phải là CCRĐ mà là đánh vào Đảng ta. May mà đến năm 1956 ta kịp dừng lại (bao nhiêu đầu rơi, máu đổ và CCRĐ cũng đã gần xong, thế mà bảo là "kịp"! - Người viết), nếu không thì tan nát hết". Một đoạn khác: "Đánh thuế công thương nghiệp, cải tạo tư sản cũng là do Trung Quốc đề ra. Hậu quả là hơn một triệu người di cư vào Nam. Ta đổ tội cho Pháp, Mỹ, điều đó chỉ đúng phần nào, còn là do ta vội, làm ẩu, đánh tràn hết. Không phải địa chủ mà phú nông, thậm chí trung nông cũng đánh. Đảng viên tốt cũng bị đánh. Kết quả của những chính sách, cải cách lúc đó là như thế" (xem từ "Diễn Đàn Forum" nói trên). Đúng là các cố vấn Trung Quốc chỉ biết có kinh nghiệm CCRĐ ở Hoa Nam, khi Hồng quân tiến xuống phía Nam, hầu như không có cơ sở tổ chức của ĐCS, nên có nhiều người không phải cộng sản cũng đã đứng ra lập tổ chức, lập chính quyền, vì thế khi làm CCRĐ thì ĐCS Trung Quốc cố tình nhân cơ hội ấy quét sạch các tổ chức đó đi lập những tổ chức mới của họ. Còn ở miền Bắc Việt Nam, tình hình hoàn toàn khác hẳn. Không thể làm rập khuôn theo kinh nghiệm Hoa Nam được. Tôi cũng chẳng thích gì các cố vấn Trung Quốc, nhưng tôi nghĩ rằng cần phải xét vấn đề khách quan theo đúng sự thật lịch sử, chứ không thể đổ lỗi, đổ tội tùm lum cho họ tất cả được. Ông Hồ và BCT TW ĐLĐVN sống và làm việc ở Việt Nam, có phải là trẻ con đâu mà bảo các ông cố vấn Trung Quốc xúi gì là làm nấy" Chẳng qua chỉ vì khi đã say men "lập trường giai cấp đấu tranh", say men Marxisme-Leninisme, Stalinisme, Maoisme... trong cuộc lên đồng tập thể, thì chính các ông lãnh tụ cộng sản Việt Nam cũng "hăng hái" không kém gì người ta. Tôi còn nhớ, có lần đọc bài nói chuyện của ông Hồ với cán bộ CCRĐ đăng trên tờ nội san "Cải cách Ruộng đất" (tạp chí lưu hành trong nội bộ), trong đó ông giải thích rất mộc mạc chủ trương không được dựa vào tổ chức cũ như sau: "Tổ chức cũ là "tổ kén", các cô, các chú không được dựa vào...". Lại cũng cái lối dùng hình ảnh như việc uốn tre đã nói trên! Năm 1962, khi nói chuyện về Tuyển tập Hồ Chí Minh với anh Nguyễn Kiến Giang, lúc đó là phó giám đốc Nhà xuất bản Sự Thật, anh kể rằng: "Làm tuyển tập đó chúng tôi mệt lắm, phải rà soát lại cả, bao nhiêu bài nói của ông cụ trong CCRĐ phải loại bỏ hay thu gọn lại". Tôi hỏi anh có nhớ bài ông cụ nói "Tổ chức cũ là "tổ kén" không" Anh trả lời: "Có chứ! Bài đó phải loại bỏ. Cán bộ đảng viên nông thôn người ta đang oán giận đùng đùng, đưa vào tuyển tập

thế nào được!". Nếu ông Hồ không tán thành chủ trương của các cố vấn đối với tổ chức cũ ở nông thôn thì có ai bắt ông phải nói thế đâu"

Tôi kể lại những chuyện đó chỉ để đi đến kết luận này: ĐCSVN chớ nên đổ lỗi, đổ tội cho ai cả, mà cần thấy hết cái trách nhiệm lớn lao của mình trong CCRĐ. Chừng nào ĐCSVN chưa sám hối được về những tội ác đã gây ra, thì người dân chớ có hy vọng là Đảng sẽ sửa đổi, sẽ đổi mới và sẽ không tái diễn lại những tội ác trước đây.

Cũng xin mọi người đừng quên: CCRĐ không phải là thảm họa đầu tiên, cũng chẳng phải là thảm họa cuối cùng mà tập đoàn thống trị cộng sản Việt Nam đã gây ra cho dân tộc ta! Tôi không kể những thảm họa trước CCRĐ, mà chỉ nói ngay liền sau CCRĐ là vụ án Nhân Văn - Giai Phẩm, vụ án Xét lại - chống Đảng, rồi Cải tạo công thương nghiệp, đánh đổ tư sản ở miền Bắc, rồi cái nghị quyết số 49/NQ/TVQH của Thường vụ Quốc hội do Trường Chinh ký ngày 20.06.1961, nhốt hàng chục vạn người vô tội ở miền Bắc vào các trại tập trung khủng khiếp, rồi Tết Mậu Thân, v.v... và v.v... Nếu kể hết thì ta thấy cả một chuỗi dài tội ác khủng khiếp đã qua và đang tiếp tục mãi cho đến tận ngày nay. Cố nhiên, ngày nay người ta dùng thủ đoạn tinh vi hơn, nhưng bản chất tội ác vẫn thế.

Tội ác mới gần đây nhất là vụ án Lê Chí Quang, xử một nhà yêu nước chân thành, một chí sĩ đáng kính dù chỉ mới ngoài ba mươi tuổi! Cái "tội" của anh là đã dũng cảm dấn thân vì nước, đã dám kêu gọi đám cầm quyền hiện nay hãy cảnh giác kéo mang tội bán nước cho Bắc triều, đã dám đứng chân vào "Hội Nhân Dân Chống Tham Nhũng" những mong trừ được quốc nạn cho dân tộc. Tập đoàn thống trị cộng sản Việt Nam đã trắng trợn bày trò xử án để tống người thanh niên yêu nước vào tù, người thanh niên đã từng tuyên bố đánh thép chí hướng của anh trong bài tiểu luận nổi tiếng "Hãy Cảnh Giác Với Bắc Triều": "Tôi viết bài này khi đang bị kìm kẹp trong vòng nghiệt ngã của các lực lượng bảo thủ và tay sai cho Bắc Triều. Biết rằng, bài viết này không làm cho hào quang lấp lánh trên đầu tôi mà trái lại, càng đẩy tôi sâu thêm vào vòng nguy hiểm. Ngay như đối với một công thần của cách mạng, mà họ còn ngang nhiên tuyên bố xanh rờn: "...Sẵn sàng hy sinh Hoàng Minh Chính để bảo vệ chế độ". Huống chi tôi chỉ là con tốt đen dễ dàng bị biến thành vật tế thần cho bàn thờ Bắc Triều. Dầu sao trước hiểm họa khôn lường của tồn vong đất nước, tôi đâu dám nề hà xả thân, bởi tôi tâm niệm câu nói của Hàn Phi Tử: "Nước mất, mà không biết là bất tri. Biết mà không lo liệu, là bất trung. Lo liệu, mà không liều chết là bất dũng". Chỉ mong sao tác lòng nhỏ mọn này, được lương tri dân tộc trong và ngoài nước soi thấu, và hết lòng, hết sức chỉ giáo" (01.10.2001). Rất mong rằng trong dịp nhớ lại thảm họa CCRĐ, "lương tri dân tộc trong và ngoài nước", nhất là lương tri giới trẻ nhận thức rõ rằng chế độ độc tài đảng trị mà còn thì những thảm họa tương tự vẫn sẽ còn tiếp tục, vì tập đoàn thống trị cộng sản không tôn trọng con người, không tôn trọng sinh mạng và quyền tự do

của con người, không tôn trọng luật pháp mà chỉ coi trọng quyền lực của họ là tối thượng mà thôi. Nhắc lại thảm hoạ CCRĐ, chúng tôi rất mong mọi người, nhất là giới trẻ noi gương Lê Chí Quang, thêm quyết tâm tranh đấu sớm xoá bỏ chế độ độc tài nhằm chuyển hoá đất nước ta thành một xã hội dân chủ đích thực, tạo điều kiện cho sự phát triển và phồn vinh của Tổ quốc chúng ta.

15.12.2002

Nguyễn Minh Cần

Những chữ viết tắt trong bài:

CCRĐ: Cải Cách Ruộng Đất.

ĐCSVN: Đảng Cộng Sản Việt Nam.

BCT TW ĐLĐVN: BỘ CHÍNH TRỊ TRUNG ƯƠNG ĐẢNG LAO ĐỘNG VIỆT NAM.

BCT TW: Bộ Chính Trị Trung ương.

UBCCRĐTW: ỦY BAN CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT TRUNG ƯƠNG.

TW ĐCSVN: TRUNG ƯƠNG ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM.

BCT: BỘ CHÍNH TRỊ.

BCT TW: BỘ CHÍNH TRỊ TRUNG ƯƠNG.

UB CCRĐTW: ỦY BAN CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT TRUNG ƯƠNG.

VNDCCH: VIỆT NAM DÂN CHỦ CỘNG HÒA.

- **BẢN TIẾNG ANH.**

PEOPLE'S LITERATURE MAGAZINE

DANVAN MAGAZINE

Email: danvanmagazin@gmail.com

**DO NOT RETURN TO VIETNAM IF THE VIETNAMESE COMMUNIST IS STILL
(KVVNNVCV)**

**IF YOU WANT TO FIGHT THE TRAIN COMMUNAL, YOU MUST Destroy THE
VIETNAMESE COMMUNIST (MCTCPDVC)**

TO Destroy the Viet Cong, You Must Kill the Viet Gian (MDVCPDVG)

NEWSLETTER OF DAN VAN MAGAZINE

(PLEASE DISTRIBUTE WIDELY - THANK YOU.)

LTS: This article was written by Mr. Nguyen Minh Can, a communist party member. Dan Van Magazine will ask Google to translate into English, so that children who are not fluent in Vietnamese can read and understand the story that happened in the North due to a the communist narrated.

Mr. Nguyen Minh Can, from Hue, moved to the North in 1954.

Mr. Nguyen Minh Can, when he went to the Soviet Union to seek political asylum, was Deputy Secretary of the Hanoi Party Committee of the communist party.

Germany, June 29, 2024.

- Vietnamese Language Group Coordinator,

- Head of TCDV.

LY TRUNG TIN

Nguyen Minh Can:

Please do not forget! Half a century ago: Bloodstained Land Reform

Maybe readers will blame me: at the beginning of the year, mentioning something so sad. Please forgive me! But this cannot be ignored! It was no less terrible than the Tet Offensive (1968). Yet we still have to bear to mention the Tet Offensive during Tet!

It is necessary to mention the tragedies and national disasters that have passed and are still continuing under the dictatorship of the Communist Party of Vietnam (CPV), so that all patriots and people can light a stick of incense for the dead. to remember the souls of so many innocent people who have fallen, to remember the many unjust people who have suffered barbaric tortures and have to endure forever, to remember the countless atrocities committed by a dictatorial party in the past. and in the present, so that everyone can build the will to fight for the democratization of the country. Europe is also a very necessary thing! Furthermore, today the ruling group is trying to distort history, trying to do everything to make our people forget their heinous crimes, especially so that new generations will grow up without knowing anything about their crimes. That crime and the legitimate criminals!

The story I want to talk about today is the horrifying LAND REFORM in Northern Vietnam, a terrible disaster never before seen in the nation's history. The Red Revolution actually began in 1953, exactly 50 years ago, and ended in 1956. But its echoes and consequences still remain to this day. At that time, the CCR was like a fierce storm that hit North Vietnam, causing

so much terrible destruction, so many shocking upheavals, and so much mourning and pain for honest people.

(SEE CONTINUE IN THE ATTACHMENTS ATTACHED)

ENGLISH VERSION BELOW.

From where did that terrible storm come to this painful country? During Mr. Ho Chi Minh's secret trip from the Viet Bac war zone (late 1950) to Moscow (early 1951), he met Stalin and Mao Zedong (who were present in Moscow at that time). These two men commented that the Vietnamese Party underestimated the task of counter-feudalism (meaning right-wing), and instructed to carry out a counter-feudal revolution to "foster the revolutionary motivation of working farmers", saying specifically It may be necessary to carry out red conversion in so-called "liberated" areas. After returning home, Mr. Ho and the Central Standing Committee (later Politburo) of the Communist Party secretly and actively prepared for two years to carry out the Red Revolution. Prepare both ideologically, in terms of policies, guidelines, and in terms of organization. According to Stalin's assignment, China would help Vietnam, so Mr. Ho invited Chinese advisory delegations to Northern Vietnam - the general advisor was La Quy Ba who was also Beijing's ambassador to Vietnam. Democratic Republic of Vietnam (DRV). Vi Quoc Thanh headed the military advisory team, while the head of the CCR advisory team was Kieu Hieu Quang, who was deputy secretary of the Guangxi Provincial Party Committee. Not to mention all kinds of other advisors, such as correction advisors, police advisors, organizational advisors, propaganda advisors... To prepare ideologically for cadres, party members and the army, In 1952, the Politburo of the Central Party carried out a "rectification" in the Party and a "rectification" in the army, following the model of the "rectification" of the Chinese Communist Party, only The name is just a little different. In terms of organizational preparation, the Central Politburo has established the Central Committee for Redeployment and Rehabilitation (Central Committee for Redeployment), consisting of Truong Chinh, General Secretary of the Vietnam Labor Union as chairman, two vice-chairmen, Hoang Quoc Viet, member of the Politburo, and Le Van Luong. , member of the Politburo, and the permanent member is Ho Viet Thang, member of the Party Central Committee. Under the Central Committee of the Central Committee are the Red Cross delegations, under the delegations are the Red Cross delegations. A whole powerful army to conduct a "campaign" to fight feudalism!

The Communist Party considers the Red Revolution to be "a earth-shattering revolution", so it is necessary to "unleashingly mobilize the masses" to carry

it out, which means to do it very strongly, bluntly, without tolerance, without mercy. sorry, even if there are actions that are too extreme or too extreme, they are not scary. Many communist leaders often emphasize that the Communist Party is a revolutionary party, so it must be a revolutionary party in the spirit of "revolution" and "earth-shaking revolution"! They arrogantly criticized the peaceful Red Revolution in many countries as reformist, bourgeois and counter-revolutionary: because in those countries, the government limited the maximum amount of land that landowners could have, and left over the remainder. The state then buys it back to distribute it to people with little or no land. When explaining to the cadres these confusing words "launching hands to mobilize the masses", Mr. Ho used the following easy-to-understand image: when bending a curved bamboo stick to straighten it, you have to bend it a little too much and hold it for a long time. for a long time, then release your hand and it will straighten. It seemed that he also enjoyed that humorous explanation, not thinking that the spirit of "going a little too far" would later be a big disaster for the people! Red Cross teams and groups were sent to the countryside. They roam around with almost unlimited authority, they feel they have the right to live and kill. Their superiors have "released their hands" to them and they have also "released their hands"... Therefore, in the common people it is often said "first team, second God", and "team brothers" are also pleased to hear that! I still remember one time, Major General Vuong Thua Vu, chairman of Hanoi's military management committee, returned to his hometown to visit his home in To village (Thanh Oai) on the outskirts of Hanoi. He was arrested by the CCR team along with his assistant (servant) and the car. No matter how much he begged, he was not released. Later, due to an accident, the Hanoi government found out and sent someone to take him back. If the regime's great minister is still suffering like that, let alone the common people!

In 1952, the Central Committee of the Vietnam Workers' Party (VLDVN), that is, the Communist Party with a new name since 1951, piloted the CCR in six communes of Dai Tu district, Thai Nguyen province. During this pilot, there was a "heavenly" event: the CCR court executed Ms. Nguyen Thi Nam, aka Cat Thanh Long, who, before the revolution, had hidden, fed, and helped Mr. Truong. Chinh, Hoang Quoc Viet, Le Duc Tho, Pham Van Dong, Le Thanh Nghi, Le Gian... During Golden Week, her family donated 100 taels of gold to the new government. She was active in the Women's Union and had a son in the army as a regiment commander. Yet she was accused of being a tyrannical tyrannical landowner, sentenced to death by the Central Red Cross Committee, and the Central Committee of the Vietnamese Communist Party also approved! The communist leaders in the Politburo and the head of the government were once hidden, fed, and given gold by her, and are now President, General Secretary, Politburo member, Prime Minister, and

Deputy Prime Minister. approve such a death sentence! The first shot of the CCR went into the head of a patriotic woman who had helped the communists! That shot itself says a lot about communist leaders! It portends unpredictable disasters for the entire nation!

1953, in fact, was the year the Red Revolution began, the year the Communist Party prepared all guidelines and policies and "legalized" the Party's policies through resolutions of the National Assembly, decrees and decrees of the Government. , circulars of ministries. Based on the official documents of the Communist Party, I would like to record the painful historical milestones of our nation during this war filled with blood and tears:

- At the end of January 1953 - the fourth conference of the Central Committee of the Vietnamese Workers' Union to approve the draft Party platform on land policy. At the conference, Mr. Ho read a report setting out the task of radically reducing rents and moving toward redundancy.

- Early March 1953 - The Government Council met to discuss Deputy Prime Minister Pham Van Dong's report on the purpose, motto, and plan to mobilize the masses. The Government Council passed documents on land policy and mobilized the masses, meaning it "legalized" the Central Party's resolution.

- March 1 - March 5, 1953 - Nhan Dan newspaper published the article "Reorganizing the party cell" by member of the Politburo of the Vietnam Labor Party, head of the Central Organizing Committee Le Van Luong, who was directly in charge of the organizational rectification in the CCR, and March 16, 1953 - The Government of the Democratic Republic of Vietnam issued a circular on rectifying commune-level government through mass mobilization. These are the instructions for linking the Organizational Rectification with the Red Cross, with the spirit of "not relying on (in fact, attacking - Writer) the old organization but establishing a new organization" in the countryside!

- April 12, 1953 - The Government of the Democratic Republic of Vietnam issued three decrees: 1/ decree regulating land policy, including confiscation, confiscation, and requisition of land to distribute to farmers; 2/ the decree stipulates the establishment of People's Courts in places of mass mobilization; 3/ The decree stipulates the punishment of landowners in places where the masses are mobilized to carry out land reform.

- June 1, 1953 - Nhan Dan newspaper published an article about the Red Cross Program.

- June 1953 - The Vietnam Labor Union organized the so-called "political correction" to enhance the class stance of party cadres and members in the struggle for reform.

- November 14, 1953 - the fifth conference of the Central Committee and the National Conference of the Vietnamese Labor Union to decide to conduct the Red Cross. Mr. Ho spoke at the conference, emphasizing the need to "launch a hand to mobilize the masses to carry out reform".

- December 1-4, 1953 - the third session of the 1st National Assembly, President Ho Chi Minh read the report "The immediate situation and tasks of Red Cross" and on December 4, 1953 - the National Assembly unanimously passed the Red Cross Law. After that, President Ho Chi Minh issued a decree promulgating the Red Cross Law passed by the National Assembly.

From there, the Red Cross campaigns began, the first of which was conducted in 47 communes of Thai Nguyen province and 6 communes of Thanh Hoa province, then spread throughout the North, except the mountainous areas. The fifth wave was the last, most of which took place in Northern Delta communes and areas previously occupied by the French. Luckily for the people in the mountainous areas, because the Vietnam Labor Union advocates that after completing the red reform in the plains, it will be done in the mountainous areas. Because the anger of the masses flared up fiercely, many peasant uprisings broke out in Quynh Luu and Phat Diem, so later on, the Central Vietnam Labor Party only carried out so-called "democratic reforms" in the region. mountains, which means eliminating local feudalism (i.e. creationist factions) without using too much violence for fear of people fleeing to China, Laos... As for Vinh Linh district, Quang Tri province, because it is located close to the border. line, adjacent to the Republic of Vietnam, so it was also taken into consideration, meaning using moderate violence "so as not to have a negative impact on the South".

- September 1956 - the 10th conference of the Central Vietnam Federation of Labor reviewed the situation of the Red Cross. Due to the influence of the 20th Congress of the Soviet Communist Party, which exposed Stalin's crimes, due to dissatisfaction among the people, plus the strong reaction of cadres, the Central Party was forced to admit serious mistakes. in CCR and the policy of correcting mistakes. At the conference, the Central Committee implemented the following discipline: Truong Chinh lost his position as General Secretary and was only a member of the Politburo, while Hoang Quoc Viet and Le Van Luong lost their positions as members of the Politburo, Ho Viet Thang was taken out of the Central Committee. LDVN. Mr. Ho Chi Minh concurrently held the position of General Secretary, while Le Duan served as Central Secretary and Standing Committee of the Politburo.

- October 29, 1956 - at a large rally at the Hanoi People's Theater, Politburo member General Vo Nguyen Giap, on behalf of President Ho Chi Minh and the Central Vietnam Labor Party, officially recognized serious mistakes in the Red Cross. By the way, let me clarify: some people incorrectly wrote that the rally was held at Hang Day Stadium and that Mr. Ho attended and cried in front of the people. Hanoi was assigned to organize the rally, so I knew it well. At that time, we were told: "It's not convenient for you to come", but we all understood that Mr. Ho wanted to send Mr. Giap to "suffer the battle" on his behalf, so there was no such thing as Mr. Ho crying in front of the people.

*

Overseas, up to now there have been a number of documents talking about the violence and crimes in the CCR. The earliest book that covers this topic quite thoroughly (1964, in English) is the book "Tu Colonialism to Communism" by Mr. Hoang Van Chi. In the country, up to now, there has not been any serious research project, nor has there been any novel written specifically on the topic of CCR. Why? It's easy to understand that after being forced to admit mistakes in the Red Cross, the Party Central Committee issued an oral order absolutely forbidding talking about this topic. The first person to "violate" that sacred tabou was the family. writer Ha Minh Tuan - he wrote very lightly about that taboo topic in his work "Into Life". Immediately, Nguyen Chi Thanh shouted that "landlord ideology has raised its head", and he was executed. From then on, everyone kept quiet, "worrying about keeping their hats on" (a common phrase at that time that meant keeping one's head)... Much later, there were only a few timid writers. I'm just talking about that topic. Hopefully, in the future, there will be many writers and researchers in the country who will overcome their "inherent fear" and dare to address this painful topic seriously and comprehensively.

If talking about crimes in CCR, in my opinion, we need to highlight the following main types.

The first. The crime of massacring innocent civilians - a crime against humanity.

Vietnamese farmers were peaceful and simple, making a living and wholeheartedly contributing to the resistance war against the French. Suddenly, the Communist Party dealt them a fatal blow. The Communist Party said that the Red Cross was a revolution to realize the eternal dream of farmers: "the plowman has the field" - but in reality it was not like that, in fact the farmers were beaten to death! The most energetic and talented

class who know how to do business in the countryside are considered landlords, rich farmers, and even tyrannical tyrants, and have had their way of living eliminated, while a series of rural cadres have suffered. Having endured the hardships of leading the resistance and production, they were suddenly accused of being reactionary, spies, Vietnamese traitors, etc. punished, many people were shot and killed in an extremely barbaric manner. Even many middle-class farmers, even some poor farmers, were "promoted" to become landowners to meet the strange rate of 5% of landowners (compared to the village population!) and they had to accept their fate. that the Communist Party intended for landlords. That strange rate of 5% is accompanied by other strange "conclusions": if there are landlords, there must be powerful and evil tyrants! So the people died! There are so many injustices that it is impossible to describe them all. The motto "it's better to be wrong than to miss", combined with the "emulation to establish achievements in fighting feudalism" has caused a situation of "striking the bar", "dumping achievements", trying to find more landlords, protesting against feudalism. rioting, executing many evil tyrants... to get certificates of merit, medals, to rise to a higher position... makes the suffering of the people increase even more! Just want to cite a few stories.

A friend who worked as a CCR in Area Four recounted. In Area Four, at that time everyone knew the names of Chu Van Bien, secretary of the Area Party Committee, and Dang Thi, deputy secretary of the Area Party Committee, notorious for murder in the CCR. They were both leaders and deputy leaders of the CCR group. There is even a folk song that says "Kill the famous man Chu Bien". My friend told me the story of Dang Thi signing two death sentences on the handlebars of his bicycle! The story is as follows: a team came to do land conversion in a poor commune in Nghe An, the hometown of Mr. Ho Chi Minh and Ho Viet Thang. They searched and searched but could not identify who was the landlord (anyone who has ever been to this province knows). the general poverty of the people here). Dang Thi "cleared the mind" that Chinese advisors taught that there must be 5% of landowners. The fear team on the "dive", calculating that the whole village has this many households, this many people, is forced to find five landlords. I thought that was the end of it, but when I reported back to Dang Thi... At a glance, I didn't see a list "on the chopping board". Thi, annoyed, then criticized the "team guy": "There are landlords but there are no shoot anyone"" and threw a stack of papers in the captain's face. Finally, the team selected "two landowners to shoot" and quickly ran up to the group to report The captain gave the report and the list of two people to be shot. Thi was still in a hurry, still sitting on the saddle, not bothering to read the entire content, put the "request to shoot two people" on the handlebars of the bicycle, and quickly opened the beam (sacoché), took out her pen and signed in. Then, Thi rode her bike straight.

A friend who worked at the Vietnam Academy of Sciences and went to work as a CCR recounted this tragic story. The team that my friend had returned to a poor village in Thai Binh, could not find enough landlords, and could not find evil landlords to shoot. They are very worried. So they put a duck farmer on the list to be shot! It's the same in every village. The "duck breeders" (incubating eggs to raise ducklings) are never liked by the villagers, because they drive the ducklings to eat the people's rice, yet they often argue loudly and start fights. So "all elements constitute a crime", including the crime of "being hated by the villagers". Landlords exploit farmers' grain, ducks also steal farmers' grain, if a duck can't be shot, its owner must take the blame! Everyone is happy. You know it's wrong but don't dare open your mouth when the Party's "meat grinder" has already started!

Up to now, no one knows how many people were wrongly accused, unjustly imprisoned and unjustly killed because the Communist Party kept it hidden. The numbers that many people give are just estimates. At the end of 1956, when I was assigned by the Hanoi Party Committee to correct the errors of the CCR in the suburbs of Hanoi. Because of the importance of that work in the capital, Mr. Vo Nguyen Giap was assigned by the Politburo to help correct mistakes in Hanoi. Therefore, sometimes I go to Mr. Giap's house to work. Sometimes we also talk to each other about common problems. One day I asked him directly: how many people were unjustly wronged in the CCR? Mr. Giap said twenty thousand. At that time, I did not dare to ask more specifically - then how many people died unjustly, because I knew that I had touched on the Party's most taboo issue. To this day, I don't know if the number Mr. Giap told me is true or not, but that day he answered me immediately, without thinking, so I kind of believed it. As for the number of people executed in the Red Cross and Organizational Rectification, I estimate it to be about five to six thousand people. Not to mention many people died for other reasons, such as committing suicide before trial, dying while being interrogated or imprisoned in communes, dying in prison, landlords' families starving to death due to siege, etc. .. At the rally on the evening of October 29, 1956, Mr. Vo Nguyen Giap only said that 12 thousand officials and party members had been released! Whether that number is correct or not, who knows! In short, the number of people killed in the CCR is still unknown. Regardless, estimates show that this is a heinous crime. This crime is a crime against humanity!

As for "correcting mistakes", it is just a way to "spread smoke" mainly to alleviate some of the people's fierce indignation and avoid unfavorable outbreaks for the Party. We have worked to correct mistakes, so we know quite well. There are many mistakes that cannot be "corrected". Shooting and killing people, crippling their bodies, damaging their minds (there are

many people who are crazy, insane, mentally deranged), breaking people's families... only God can do it. fix it! Even things that don't seem to be difficult to fix, but can't be fixed, for example, a family is considered a landlord, the house is confiscated and divided among several farmer households, and when it is considered unjust, it must be returned. house for the previous owner. But, when they learned that they had to return the house, the farmers began to pry open the bricks, pry open the doors, remove the tiles, pull out the rafters, hide everything, and destroy almost the entire house they were living in. So the house that was returned was not as intact as before. As for the other "truths" that have been divided, how can they be corrected? Farmers have eaten all the rice, sold it all (or claimed it was so), all the farming tools were destroyed (or claimed they were damaged), so how can they return it to people? That is not to mention damaged emotional relationships, between husband and wife, between brothers, between relatives, between teachers and students, between neighbors, there is nothing that can be done, other than giving general advice. In corrections, the only thing that can be done is to release those who have been unjustly imprisoned. The restoration of positions for some cadres who have been denounced has also been done, but it is not simple because the relationship between new cadres and old cadres is quite complicated.

By the way, I would also like to add that when the 10th conference of the Central Committee of the Vietnamese Workers' Union in September 1956, the Central Committee was forced to admit serious mistakes in the Red Cross, people also partly blamed the subordinates for incorrect implementation, not the Central Committee. The Party does not severely criticize itself, they still consider "the Central policy is basically correct", only "the organization and implementation is not correct". They still stubbornly affirm: Even though CCR made mistakes, "basically they still won a big victory". That speaks to their lies, fallacies, and lack of genuine remorse. Then how can the Party correct mistakes? And the so-called enforcement of discipline with the leaders of the CCR is just a farce of "raising high and hitting lightly" to deceive public opinion. Truong Chinh lost his position as General Secretary. letter, but was still a member of the Politburo, transferred to the position of Chairman of the National Assembly, in charge of ideological work, and then he and To Huu brought up the case of Nhan Van - Giai Pham's drastic repression of brothers and sisters. elite intellectuals, longing for freedom, caused many talented writers and artists to be imprisoned, oppressed, and suspended from writing for decades, dealing a heavy blow to Northern literature, making it languished for decades.

Hoang Quoc Viet (a famous "fierce" person not only in the CCR but in many previous cases, for example, the H122 case that occurred during the

resistance war against the French, he was in charge of investigating this case, and arrested many officers. , most of whom were military officers, and caused the unjust deaths of many people), were taken out of the Politburo, and were given the position of Director of the Supreme Procuracy, a position with the power to kill and kill people.

Le Van Luong was responsible for organizational rectification, which caused many party officials in the commune to be shot and killed, imprisoned, forced out of the Politburo, and later brought back to become secretary of the Hanoi Party Committee, while Ho Viet Thang was taken out of the Central Party and then made a standing member of the State Planning Committee!

On the contrary, people outside the Party dare to frankly express their opinions to the Communist Party, no matter how mildly, as in the case of lawyer Nguyen Manh Tuong reading a speech at the Fatherland Front conference criticizing the Red Revolution and making suggestions. If the Party made reasonable suggestions, the Party repressed him and forced him into poverty until death! And wonder if the Central Party has ever sincerely repented for its mistakes and crimes?

Not only did they not repent, but to this day, the Communist Party still continues to say that the CCR won a great victory: "fulfilling the eternal dream" of the farmers - bringing land back to the plowmen. This is a blatant lie. Because when farmers' land is divided, a significant portion belongs to those who have been wrongly accused, and when the mistake is finally corrected, it must be returned. The divided land was still in the hands of the farmers. Before they could enjoy anything on that divided land, in 1957-1958, the Communist Party began to herd them into cooperatives to collectivize agriculture, meaning they no longer own their land! Besides, in the end, "bringing the land back to the tillers" is not the Party's main concern or ultimate goal."

So when the Constitution was amended after the country's unification, with a new clause in the Constitution, the Party gently nationalized all land in the country! So how can it be said that the Party "brings the land back to the plowman"! It is true that farmers endure so much pain and suffering in the end and gain nothing!

Monday. Crime of destroying thousands of years of good traditions of the nation.

The tradition of peace, love, and mutual support in rural Vietnam, built by our people for thousands of years, was broken by the Communist Party within three to four years of the Red Revolution. If anyone has lived in rural

Vietnam before the "revolution" or before the Red Revolution, they will feel that the spirit of "caring for each other" and "good leaves covering torn leaves" is still quite strong in relationships between people. Of course, no one says that there are no exploiters in the countryside, but the general spirit in our countryside is like that. With the policy of "class division", the Communist Party divided rural residents into old peasants, poor peasants, middle peasants (there are three types, weak middle peasants, medium middle peasants, hard middle peasants), rich peasants (with two types, ordinary rich farmers, rich farmers who are close to landlords - this is the "initiative" of the executive so that when needed, it is easy to "push" them to the landlords, but in the policy it is not divided), landlords (There are several types: patriotic and resistance landlords, ordinary landlords, tyrannical tyrannical landlords, reactionary landlords). The division seems very "scientific", but when implemented, it is all due to subjective feelings, due to the needs of the "team" (when the above must force 5% of landlords, there must be evil tyrants and rebels). If you want to shoot, you have to "jump" it up until there are enough numbers), due to the subjective wishes of the "squad" (sometimes that wish is very strange, if you see that the person in question's attitude seems stubborn, just "jump" " Up for haters). In principle, if you want to delineate the components, you must "identify" each other, must "identify" each other, and draw each other out to "arrange" the components. The way of inciting and forcing people to denounce each other is very common in the CCR, so from then on they are divided and hate each other.

There are also many people who at first do not want to "accuse" anyone because they do not want to violate their conscience, but those who do not "accuse" will be considered by the CCR team as not being "conclusive", "involved", etc. in the end. In the end, everyone participates in "accusing" each other to save their lives. This is the majority.

But there are also many people who either out of personal vendetta or want to profit, "slander", "deceive" to rise up as "roots", "core", as cadres, to be given "fruits". "real" more. Usually this group of people are poor because of laziness, alcoholism, gambling, sometimes they are hooligans, but they are often treated as poor peasants to rely on, support, and use... . complete the team's mission. Another strange thing to say is: all of the farmers' "accusations" do not require evidence, moreover, all of their "accusations" are considered evidence and are recorded in the criminal record! No need for any verification at all! The general "theory" at that time was "must trust the masses", "what the working farmers said was right". So no one can argue anymore!

That's why, when the team needs to "attack" the secretary or chairman of the previous resistance committee in the temporarily occupied area, now considered an old organization, someone "accuses" that "they gathered for the National People's Congress". Party" was immediately "recorded" as "Secretary of the Kuomintang", and he could hardly avoid the death penalty! A farmer "accused" a person who was "attacked" on the landlord of being "a resistance fighter. When the enemy planes arrived, I saw him looking up at the sky and pointing at something", and was immediately accused of being a "spy". " and his fate seems to be "complete"! Maybe the new generation growing up, especially those living in advanced democratic countries, find it difficult to believe that such things exist. Unfortunately, that is the bitter truth that has happened in the country's history!

In short, the CCR caused serious internal divisions among farmers, turning the villages upside down! By the time the Communist Party announced a correction, the rural situation was extremely chaotic: there were fights, stabbings, and revenge between those who were "unfairly accused" and those who were "accused", and between those who were deprived of their rights. confiscation of property with those who are "truly" entitled to it, between old cadres accused of being reactionary and imprisoned and new cadres "rising up" in the CCR... The precious thousand-year legacy of our ancestors. What was left behind was the spirit of mutual support and hospitality of the rural people of the North, which had been destroyed since the Red Revolution. How could that not be a crime?

Tuesday. Crime of destroying the morality and ethics of the nation. In the history of the Vietnamese people, never before has the morality of human beings been turned upside down in such a monstrous way as in the CCRĐ.

The Red Cross teams stop at nothing to "find the landlords", "find the reactionaries", "find hidden treasure", they force children to "denounce" their parents, and daughters-in-law to "denounce" their fathers. Mother-in-law and son-in-law "contradict" the wife's parents, wife "contradict" her husband, brothers "contradict" each other, students "contradict" the teacher, grateful people "contradict" those who have done favors, neighbors Neighbors "fight" each other! (There are also cases where parents advise their children to "defend" them in hopes of saving their children's lives.) What a terrible tragedy!

Those who were considered landowners were immediately stripped of all human rights, humiliated, trampled upon, and immediately had to change their way of addressing the peasants, bowing respectfully, "sir, ladies." farmers", must confess "son" in front of the farmers, even if it is just a child. As for the farmers, they freely call the other person "that guy", "that woman",

"that girl", "you", "we" and call themselves "me", "we", even can scold and scold. No one dared to go against that "new rule" - the team declared that we had to treat them like that in order to "enhance the prestige of the peasants" and "defeat the landlord class"! Not doing so is "defending the landlords", "losing class stance", or even "being related to the landlords"! Even a child can scold and insult an adult who is considered a landlord. These people, regardless of their rank in the clan, are shunned by their relatives, so as not to "be implicated". When executing a person sentenced to death, that person's relatives and blood relatives, from the elderly to children, are required to be present to witness the scene with their own eyes! What an extremely inhumane mental persecution!

Another pitiful situation is that many families in rural areas (and even in cities connected to the countryside) have broken up, their children are left alone, because when one of the family members is accused (or attacked). (up) the landowners, are accused of being reactionary, then the other party, that is, the husband or wife, is afraid of being implicated and has to leave each other. Many people get married, have children or no children with their new husband or wife. Later it was discovered that it was wrong, the person who was sent to prison was now returned, so many troubles happened that the Ministry of Justice of the Democratic Republic of Vietnam had to issue a circular on April 19, 1956 to "resolve cases of husband and wife leaving each other". . It's ironic that people think they can heal the love and affection in a family that has been severely damaged with a soulless circular from the Ministry of Justice! The love between men and women is also seriously violated in the same way - in order to maintain their class stance, everyone must cut off their lover who belongs to the landlord and reactionary class!

This is also another ethical feature that needs to be mentioned. Never before has blatant falsehood been highlighted like in CCR. There is no need to talk about the "team brothers" and "team sisters" reporting falsely to the group, because it is too common, but what needs to be pointed out here is that people force and encourage farmers to lie and do wrong things. lie. Gradually, farmers also feel the need to lie and lie to "get through the difficult time of CCR", they also "accuse nonsense" and "accuse lies" even though deep down they know they are lying and slandering. There are also people who try to keep their conscience clear, but often they have to pay a high price for it. So the epidemic of lies continues to spread. The team also teaches farmers who are used to doing fake things, such as telling them: when they see a landlord's image appear on the screen, they must shout "down" or throw stones at the landlord's image to show off. his resentment. So the farmers followed suit. Of course, the phenomenon called "crowd psychology" cannot be ruled out, when people act as if in a collective

hysteria. For example, every time the Chinese movie "The White Cat" is shown, many people complain.

The presidents of major tournaments are all "roots", "chains", the core has only been trained for a few months, speak awkwardly, feel awkward, and cannot control, so when they go to the "arena", Usually, the "team brother" and "team sister" have to sit behind and remind, like a souffleur at the theater! Sometimes when you can't keep reminding, the group leader gets frantic, then the "team guy" grabs the microphone and takes control. In short, an act, a ridiculous and blatant lie, without any shame! But the main danger is that the lies gradually seep into the subconscious of officials and people, creating an immoral and false lifestyle for many people!

Wednesday. Crime of destroying the nation's spiritual and cultural traditions.

Through the Revolution, the Communist Party intentionally destroyed the religions and spiritual traditions of the nation. Before the Red Cross, Catholic churches, monasteries, orphanages... all had their own fields, pagodas had fields donated to the pagodas by believers, churches had fields, communal houses had fields. village... to take care of repairing and renovating churches, pagodas, communal houses, annual offerings, charity work, etc. and to support priests, monks, nuns and other people who specialize in work. care, worship... Thanks to that, religious, spiritual and charitable activities can be carried out normally without obstacles. But with the Communist Party's land reform policy, all of that land was considered feudal land and was confiscated to distribute to farmers.

With that cruel blow, all churches, monasteries, orphanages, pagodas, shrines, temples, family churches, communal houses... all became ruined and gradually withered away. As for the Catholic church, due to the mass movement of parishioners migrating to the South, the Party later had to leave some land to the churches. People openly use worship facilities for meetings, military garrisons, conference halls, trading cooperative warehouses, production cooperative warehouses, etc. In some places, people even give Buddha statues. floating river. In many places, believers secretly saved Buddha statues, buried them, and hid them in secret vaults. Later, most of the wooden statues rotted, but there were a few statues that were still kept. In the 1980s, people brought them back. back into the temple. In short, spiritual life is completely abolished. The words "good" and "humanity" for a long time no one dared to talk about, because in the midst of evil, mentioning the word "good" or "humanity" could be considered an expression of protest!

Meanwhile, people promote violence, promote class struggle, encourage evil, inhumanity, and immorality. A very strange thing in the Red Cross that

the Communist Party considers natural or necessary: people regularly mobilize teenagers from 9-10 years old and up to join the Red Cross. Force them to carry frog drums to promote, to "beat down", "applaud", to attend denunciations, civil trials, and public executions. Many children, especially girls, who had a gentle mentality and were forced to participate, could not bear it, trembled and were terrified, some of them fainted at the horrifying scene, guns being fired, blood being spilled... As for the children, who have a fierce mentality, they happily cheered. Even after "being" able to participate in those scenes, in some places they played a game of "accusation", forcing the landlord's children to kneel and let their children slap them. The farmers who came up to fight, also slapped in the face, also insulted, pointed out the crime... I don't know if anyone instigated it, but in many places those strange "games" happened! When good is suppressed and evil is promoted, it is not surprising that morality is degenerated and corrupted under the communist regime. I still remember that during the "untied" period, I read the short story "Step Through the Curse" by Ta Duyen Anh published in the weekly "Van Nghe" magazine (1989) in Hanoi. That story partly reflects the tragedy of rural youth who grew up during and after the horrifying war.

Not only did the CCR deal a very strong blow to morality and humanistic traditions, but the national culture was also severely damaged because of it. Many majestic and majestic temples and shrines and many stone steles are long-standing cultural relics of the nation that were destroyed during the Civil War. The Communist Party keeps these things hidden, but we can still point out a few cases. I hope that friends near and far, at home and abroad, will collect and add more.

For example, Mr. Nguyen Mai (1876-1954) is a 14th generation descendant of the Nguyen Tien Dien family, calling the 11th generation poet Nguyen Du (1765-1820) his uncle. In early 1954, at the age of 78, he was considered a landowner by the Red Army and the Red Army (because he had a few acres of land to farm to live on) and was "promoted" to be a feudal tyrant (because he had passed a bachelor's degree in the Canh Ty department). (1900) at the age of 24, and passed the Doctorate of Giap Thin Faculty (1904) at the age of 28), but in fact he never received any title or rank, only resigned himself to living a leisurely and secluded life.

He was beaten for three consecutive nights, sentenced to 15 years of hard labor, imprisoned in Dang camp, Ha Tinh province, where the water was very toxic, so in the fall of that year, he died of edema in the prison camp, his body buried at the edge of the forest.

The death of Mr. Nghe Nguyen Mai in anger was a great pain, but the pain was even greater for the nation because he was unjustly accused like that, and the Red Cross team destroyed many temples, steles, and shrines of famous people. family member Nguyen Tien Dien and, more seriously, burned down the five-room house filled with precious documents of the Nguyen Tien Dien family, including the posthumous writings of poet Nguyen Du. A great cultural loss that cannot be compensated for! (See the book "Strawberry Tank in the Nguyen Du Family" by Dang Cao Ruyen, Eastern Publishing House of the United States, 2002, pp. 200, 201).

There's one more thing. During the cadre conference convened by the Party Central Committee after the resolution to correct errors in the CCR in September 1956, I heard Mr. Cu Huy Can, then Deputy Minister of Culture, say at the group meeting that the stone stele was of Le Loi was destroyed by the CCR team. The Ministry of Culture must urgently hire another beer to be made identical to the old beer and put it in the old place and must keep it absolutely secret so that no one knows it is a new beer! I don't have the conditions to verify, but could it be that the deputy minister of culture said something wrong?

*

As I wrote above, although the story of the CCR has passed a long time ago, it still needs to be talked about today, because today the Communist Party's leadership group is trying to rewrite history and is letting the writers distort history. to exonerate Mr. Ho Chi Minh and the Vietnamese Communist Party in the Red Cross and in many other matters.

It must be said to be fair that before 1950, Mr. Ho and the Communist Party of Vietnam did not talk about land reform, only about rent reduction, but only on paper and very lightly on implementation. Only since 1952 has the issue of rent reduction and land transfer been seriously raised. So it can be said that the Red Cross was due to the pressure of Stalin and Mao Zedong. But when Mr. Ho accepted to be a CCR, he and the Communist Party of Vietnam did so confidently and positively. It may also be due to the psychological factors of a person who was previously considered rightist by Stalin and the Communist International, even suspected of not being given work for a long time, but is now considered to be light on duty. In the anti-feudal case, he had to try even harder to show his diligence and resolute spirit.

It is true that at that time, Mr. Ho and the Communist Party of Vietnam really believed in Stalin and Mao Zedong. That's why he publicly said before the cadre conference (1950) at the Viet Bac war zone to prepare for the 2nd congress of the Communist Party to be held the following year: "You guys

should know that: someone can wrong, but Comrade Stalin and Comrade Mao Zedong cannot be wrong." I was present at that conference myself, I heard it clearly, many other people also heard it clearly, but now they just don't want or dare to repeat it.

At the 2nd Party Congress (March 1951), Mr. Ho said the same thing, and Mr. Nguyen Van Tran also recounted that story in his book "Writing for Mother and the National Assembly". Therefore, Mr. Ho made the CCR clearly with trust and positivity. Therefore, it is no coincidence that Mr. Vu Dinh Huynh, the person closest to him at that time, later "affirmed that the person mainly responsible for causing mistakes in the Red Cross was Mr. Ho Chi Minh, not Mr. Mr. Truong Chinh, as has been misunderstood for many years. Truong Chinh is the scapegoat for Mr. Ho's mistake" (see "Night in the Middle of the Day" by writer Vu Thu Hien).

In my opinion, it is true that Mr. Ho must bear the main responsibility, as Mr. Vu said, but Truong Chinh is not a "scapegoat" in the sense of "unjustly" because he is both the General Secretary and the General Secretary. was the head of the Central Committee of the Central Committee of the Communist Party of Vietnam, he was the one who ran everything at that time, so if Truong Chinh was not the number one culprit, he must have been the number two culprit. Mr. Vu's intention, as I understand it, is that at the 10th Central Party Conference (September 1956) did not mention anything about Ho Chi Minh, did not dare to mention Mr. Ho's responsibility (for disciplining the President). The Party, the President... oh well, what else does the Communist Party have!) but only sent Truong Chinh and other men to "suffer the battle".

Later, in circles close to the ruling class, there were people who often spread stories about Ho Chi Minh disapproving of the policy of reform, disapproving of the execution of Ms. Nguyen Thi Nam, and disapproving of Rectification. organized in CCR, etc. But, in the end, those kinds of stories are nothing more than myths. These myths are intended to deceive those who do not know the real situation in the 1950s in the North and the younger generations, to blame Mr. Ho in order to salvage the so-called "Ho Chi Minh ideology" as life-saving buoy for the communist-dominated corporation.

Hoang Tung, former editor-in-chief of Nhan Dan newspaper, former secretary of the Central Committee of the Communist Party of Vietnam, many years of propaganda work, etc. is one of the "experts" in creating such legends. In his memoir "Memories of Uncle Ho", he recounted Mr. Ho's attitude towards the death penalty of Ms. Nguyen Thi Nam as follows: "At the Politburo meeting, Uncle Ho said: "I agree that the person is guilty." then we have to deal with it, but I don't think it's ethical if the first shot is fired at a

woman, and she also helps the revolution. The French say you should not hit a woman, even if only with a flower branch." After Chinese advisor La Quy Ba repeatedly suggested, Uncle Ho said: "Well, I follow the majority, but I still think it's not right." And they just keep doing it" (see excerpt, posted in the newspaper "Forum Forum" in Paris, No. 123/11.2002, p. 15).

When telling this story, Hoang Tung tried to ignore some very important historical facts: 1/ in the first half of the 50s, Mr. Ho's prestige in the Party was absolute, a word he said. then no one, including those in the Executive Board, would dare to disobey him; 2/ All of you in the Central Executive Committee, without exception, are diligent in maintaining the status of a humble student, never allowed to decide on major policies without your opinion, let alone is against his wishes. In 1952-1953, it was impossible to say "Well, I follow the majority" and "And they just do it"! If Mr. Ho is truly aware that "you should not hit a woman, even if only with a flower branch", Mr. saved Ms. Nguyen Thi Nam! And it's not just Mrs. Nam! In addition, the word "they" in Hoang Tung's sentence "And they kept doing that" is very ambiguous: who are "they"? "The men in the Politburo or the advisors" The men in the Politburo are certainly not. As for the advisors, they may disagree with the President, the Chairman of the Party of Vietnam, but they cannot force him, they are only advisors, and do not have the right to vote or decide. Any agency that worked with Chinese advisers back then knew that principle. Therefore, it can be affirmed that: In the Nguyen Thi Nam case, it is true that Mr. Ho did not save Ms. Nam. Just like later, in the Revision - anti-Party case, he did not save Mr. Vu Dinh Huynh. Even though he knew them well.

Furthermore, a completely legitimate question arises: during these three or four long years, did Mr. Ho and the Politburo know nothing about the disasters of the people in the countryside they ruled? "Do Mr. Ho, Truong Chinh and the other men in the Politburo not know how miserable their compatriots are in their homeland?" Is it possible that in the close circle of Mr. Ho and the Politburo members there is not a Who dares to reflect the tragic situation of the people to them?" The definitive answer is: they all knew, but they were all silent! So silent that Mr. Vu Dinh Huynh was once sick. He also tried to use his cane to stand up. The Chairman of the Palace met Mr. Ho and said in his face: "The blood of our compatriots and comrades has been spilled and you can sit still." Even though we are not educated, we are ignorant, we have to work hard. We have just built a government, because of ignorance we make all the mistakes, but we have no right to let our hands

Hoang Tung also ignored this harsh historical reality: During the Red Revolution, Mr. Ho, as President, never signed an amnesty for anyone

sentenced to death. Only after the 20th Congress of the Communist Party of the Soviet Union and especially after the conference of senior and intermediate Party cadres (from April 28 to May 3, 1956), due to the very strong reaction of cadres, was there a temporary order issued. carry out death sentences. But, alas, by then... CCRD was basically almost done! At that time, the delegations and the Central Committee of the Communist Party of Vietnam were working on a summary report to prepare for the Central Party conference to review the Central Committee of the Central Committee (September 1956).

Even with the organizational rectification in the Red Cross, Hoang Tung deliberately blamed the Chinese advisors, not the fault of Mr. Ho and the VCP. Mr. Tung wrote: "Their theory is that they do not rely on old organizations but reorganize some Party organizations. They deny all other organizations, such as the government and unions. Who led the August Revolution? successfully, who led the resistance from 1945 to 1953. However, they completely abandoned it, including several thousand people who were executed. Their purpose was not to fight the Red Revolution but to attack our Party but by 1956 we could stop in time (so many heads fell, blood was shed and the Red Cross was almost finished, yet it was called "in time"! - Writer), otherwise everything would be ruined". Another passage: "Taxing industry and commerce and re-education of the bourgeoisie was also proposed by China. As a result, more than a million people migrated to the South. We blame France and America, that's only partly true. It was because we were in a hurry, we did it rashly, and not only the landlords, but also the rich peasants, even the good Party members were beaten. The result of the policies and methods at that time was like that. (see "Forum Forum" mentioned above). It is true that Chinese advisors only had experience in the Red Revolution in South China. When the Red Army advanced to the South, there was almost no organizational basis for the Communist Party, so many non-communists also stood up to form organizations. organize and establish a government, so when implementing the Red Cross, the Chinese Communist Party deliberately took the opportunity to wipe out those organizations and establish new ones of their own. In Northern Vietnam, the situation is completely different. It is impossible to stereotype China's experience. I don't like the Chinese advisors either, but I think it is necessary to consider the issue objectively according to historical truth, and not blame them all. Mr. Ho and the Central Committee of the Vietnam Labor Federation live and work in Vietnam. They are not children, telling the Chinese advisors to do whatever they want." It's just because they are drunk on "the stance of class struggle". , drunk on Marxism-Leninism, Stalinism, Maoism... in the mass meeting, the Vietnamese communist leaders themselves were no less "enthusiastic" than

other people. I still remember reading a speech Mr. Ho's story with CCR officials was published in the internal magazine "Land Reform" (a magazine circulated internally), in which he very simply explained his policy of not relying on the old organization as follows: " The old organization is a "cocoon", the aunts and uncles cannot rely on...". Again, the same way of using images as the bamboo bending mentioned above! In 1962, when talking about the Ho Chi Minh Anthology With Mr. Nguyen Kien Giang, at that time deputy director of Truth Publishing House, he said: "We were very tired making that collection, we had to review everything, many of the old man's speeches in CCR had to be eliminated. or shrink it down." I asked him if he remembered the article where the old man said "The old organization was a "cocoon"." He answered: "Yes! That article must be removed. Rural Party cadres and members are so angry, how can they be included in the anthology? If Mr. Ho does not agree with the advisors' policy towards the old rural organization, who will force him to do so? say that"

I recount those stories only to come to this conclusion: The Communist Party of Vietnam should not blame or blame anyone, but needs to see all its great responsibility in the Red Cross. As long as the Communist Party of Vietnam cannot repent for the crimes it has committed, people have no hope that the Party will change, innovate and will not repeat previous crimes.

Please also don't forget: CCRĐ is not the first disaster, nor the last disaster that the communist ruling group of Vietnam has caused to our people! I will not mention the disasters before the Red Revolution, but will only say that immediately after the Red Revolution were the Nhan Van - Giai Pham case, the Revision - anti-Party case, then Reform of industry and commerce, overthrowing the bourgeoisie in the North, then the Resolution No. 49/NQ/TVQH of the Standing Committee of the National Assembly signed by Truong Chinh on June 20, 1961, locking tens of thousands of innocent people in the North into terrible concentration camps, then the Tet Offensive, etc... and etc. .. If we tell them all, we see a long series of terrible crimes that have passed and are continuing until today. Of course, today people use more sophisticated tricks, but the nature of the crime is still the same.

The most recent crime is the Le Chi Quang case, the trial of a sincere patriot, a respectable scholar even though he was only in his thirties! His "crime" is that he bravely committed himself for the country, that he dared to call on the current rulers to be vigilant lest they be accused of selling the country to the North, and that he dared to stand in the "People's Anti-Corruption Association". I hope to eliminate national disasters for the nation. The communist ruling group of Vietnam blatantly staged a trial to send a patriotic young man to prison, a young man who had boldly declared his intentions in the famous essay "Be Wary of the North". Trieu": "I wrote this

article while being trapped in the cruel grip of conservative forces and North Korea's lackeys. Knowing that this article does not make a halo shine above my head, on the contrary, Pushing me even deeper into danger, even for a hero of the revolution, they blatantly declared: "...Ready to sacrifice Hoang Minh Chinh to protect the regime." Just a black pawn that can easily be turned into a scapegoat on the altar of North Korea. Anyway, in the face of the unimaginable danger of the country's survival, I do not dare to sacrifice my life, because I keep in mind the words of Han Phi Tu. : "If the country is lost, not knowing it is ignorance. Knowing but not taking care of it is disloyal. To take care of things and not risk death is not courageous." I only hope that this petty heart will be understood by the conscience of the nation at home and abroad, and wholeheartedly and wholeheartedly guided" (October 1, 2001).

We hope that on the occasion of recalling the disaster of Red Cross, "the conscience of the nation at home and abroad", especially the conscience of the youth, will clearly realize that as long as the dictatorship of the party remains, similar disasters will continue. because the communist ruling group does not respect people, does not respect human life and freedom, does not respect the law, but only values their power as supreme. Recalling the disaster of Red Cross, we hope that everyone, especially the youth, will follow Le Chi Quang's example and be more determined to fight to soon eliminate the dictatorship to transform our country into a truly democratic society. create conditions for the development and prosperity of our Fatherland.

December 15, 2002

Nguyen Minh Can

Abbreviations in the article:

CCRĐ: Land Reform.

ĐCSVN: Communist Party of Vietnam.

BCT TW ĐLĐVN: CENTRAL POLITICAL DEPARTMENT OF THE VIETNAM LABOR PARTY.

BCT TW: Central Politburo.

UBCCRĐTW: CENTRAL LAND REFORM COMMITTEE.

TW ĐCSVN: CENTRAL COMMUNIST PARTY OF VIETNAM.

BCT: Politburo.

BCT TW: CENTRAL POLITICAL DEPARTMENT.

UB CCRĐTW: CENTRAL LAND REFORM COMMITTEE.

VNDCCH: DEMOCRATIC REPUBLIC OF VIETNAM.

-----
www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10500 TÁC PHẨM